Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XII Nr. 42 (774) * joi 20 octombrie 1960 * 8 pagini 30 bani

ONOAREA detașamentului

la clasa a VII-a B au venit, nu de mult, trei eleve noi: Filofteia Stan, Gabriela Ristea și Tatiana Toma. Au făcut cunoștință cu noii colegi și, încă din prima zi, s-au simțit nespus de bine în această clasă. Au găsit aici un detașament de pionieri strîns unit, cu copii prietenoși, gata să-și dea oricînd o mînă de ajutor. In chip firesc ele și-au pus întrebarea: oare așa a fost întotdeauna în acest detașament?

...Nu, n-a fost chiar așa întotdeauna.

S-a întîmplat acum un an

Detașamentul întreg se îngrijora din pricina cîtorva pionieri. Printre aceștia erau Vasilca Ion, Radu Ion, Nicolae Dobrin. Ei făceau zgomot, ei aruncau miezuri de pîine cu praștia în diverse „obiecte" (care de obicei erau colegii lor).

Intr-o zi, președinta detașamentului, Dorica Cărămizaru, a hotărît, împreună cu colectivul de conducere al detașamentului, să pună capăt dezordinei și lenei. Cîțiva băieți răpeau liniștea unei clase întregi!

– Tovarăși pionieri! Ne-am adunat să hotărîm un lucru important: așa cum se prezintă detașamentul acum, nu mai poate merge. Trebuie să hotărîm ce anume trebuie să facem cu „eroii" din detașamentul nostru. Ce părere aveți voi despre dînșii?

Pionierii au început să vorbească. Firește, așa nu mai merge! Trebuie să se gîndească la onoarea detașamentului! Hotărît, aceea trebuie să fie ultima zi a indisciplinei în clasa lor. Chiar și colegii care încă îi mai încurajează prin rîsetele lor aprobative pe cei care tulbură liniștea orelor cu felurite năzdrăvănii, de data aceasta au fost de aceeași părere.

– Am o propunere, a spus Cristina Paceagiu. Eu zic, că pentru a crește simțul de răspundere al acestor pionieri trebuie ca, în primul rînd, ei să răspundă de disciplină pe rîndurile pe care stau.

Rușinați, cei în cauză dădeau din colț în colț. Vai de mine, dar cum poți spune că ei pătează onoarea detașamentului? Să nu exagerăm! Pînă la urmă însă, și Dobrin și Roșca și Vasilca au recunoscut că dreptatea era de partea colegilor. Au promis că se vor îndrepta, și-au dat cuvîntul de pionier. De atunci indisciplina a încetat.

Teza

Era seară și în clasă, liniște. Se auzea doar scîrțîitul penițelor pe colile cu subiectul tezei.

La un moment dat însă, lumina s-a stins.

– Ce facem acum, pe întuneric?

– Amînăm teza! erau de părere cîteva glasuri subțirele.

Vasilca a cerut tovarășului profesor voie să repare el că, „se cam pricepe". A meșterit ceva pe acolo, lumina s-a aprins, iar copiii și-au continuat teza.

Indemînarea lui Vasilca dovedise pionierilor ceva important: colegul lor nu era numai un zurbagiu și un indisciplinat, ci și un copil pasionat de electrotehnică. Acasă la el avea un adevărat atelier. Așa că l-au numit „specialistul lor" și l-au rugat ca la o adunare să le vorbească și să le demonstreze cît de frumoasă este fizica.

Vasilca este un pionier bun. Intervenția detașamentului în ceea ce privește disciplina l-a ajutat, iar respectul pe care l-au manifestat copiii față de calitatea de „electrotehnician" i-a dat aripi...

Așa și-așa...

Adriana Negoițescu n-a rămas niciodată corigentă la nici un obiect. Dar nici n-a fost lăudată pentru note bune, pentru că, la nici un obiect, Adriana n-a luat mai mult de 7.

„Nici cald, nici rece" obișnuiau copiii să spună despre munca ei. Detașamentul de pionieri a hotărît s-o ajute. Cine învață de nota 6, înseamnă că în viitor va munci de nota 6. Ceea ce nu trebuie să se întîmple. Adriana a înțeles acest lucru. S-a așternut cu seriozitate pe învățat. Ca toți pionierii din detașament, și ea dorește să muncească în viitor, în meseria pe care și-o va alege, numai de nota 10.

...Așa arată detașamentul în care au intrat cele trei pioniere noi. Un detașament strîns unit, în care fiecare pionier simte sprijinul colectivului și în același timp e devotat acestui colectiv. Intr-un asemenea detașament devii tu însuți mai bun, mai harnic.

Școala de 7 ani nr. 5
Pitești

E. SKIBINSKY

Pentru a răsplăti așa cum se cuvine grija deosebită ce ne-o poartă partidul nouă, elevilor, pentru a deveni muncitori de nădejde ai patriei noastre, clasa a VII-a a școlii din comuna Iecia Mare, regiunea Timișoara a hotărît să învețe bine chiar din primele zile de școală. In clasa noastră am și format grupele de ajutor la învățătură. Pionierii mai buni îi ajută pe elevii mai slabi, tovarășii profesori dau consultații. Rezultatele se văd de pe acum: în catalog numai note bune. Sîntem hotărîți să luăm astfel de note în tot timpul iar la examene să ne prezentăm fără teamă.

EUGENIA IOVAN
comuna Iecia Mare, Jimbolia

★

La Școala de 7 ani nr. 2 din Dej, alegerile activelor pionierești sînt în plină desfășurare. In cinstea acestor alegeri, pionierii s-au angajat să obțină numai note bune. Și, întradevăr, aproape toți pionierii au numai note de la 7 în sus. De asemenea, tot în vederea acestui eveniment, pionierii au învățat cîntece despre partid și patrie, despre viața noastră liberă ce o trăim azi, au organizat excursii prin care să cunoască realizările regimului nostru în oraș și în raionul Dej.

DAN IOANIȚESCU
elev, cl. a X-a
Școala medie, Dej

★

Pionierii și elevii școlilor elementare din comuna Boișoara, raionul Rm. Vîlcea, iau parte activă la diferite acțiuni de folos obștesc. Astfel, cei peste 500 de de elevi și pionieri, au efectuat în cursul lunii august peste 2.000 ore de muncă patriotică la pepiniera silvică de foioase și rășinoase, plivind și săpînd puieții. Acum, alături de vîrstnici, școlarii și pionierii au ajutat la confecționarea a peste 3.000 picheți și 2.500 tutori și la săparea celor 32.800 gropi în care vor fi plantați în această toamnă tot atîția pomi fructiferi.

FILOFTEIA CALIN
instructoare superioară
Șc. de 7 ani din satul Găujeni, Rm. Vîlcea

Poți citi pe fețele lor luminoase cu cîtă grijă și bucurie scriu aceste trei pioniere din clasa a V-a, de la Școala nr. 121 din București, prietenilor lor, pionierilor sovietici, de la Școala nr. 1 din Moscova. Ele scriu despre prietenia lor, despre rezultatele obținute de la începutul anului școlar și pînă acum. (Citiți în pagina a 7-a, reportajul „Prieteni de departe" în care se povestește despre felul cum s-a născut prietenia strînsă dintre pionierii romîni și sovietici).

Foto: GRIGORE PREPELIȚA

Salut fierbinte pionierilor sovietici!

Duminică însorită de octombrie. Din toate colțurile Capitalei, peste 600 de pionieri și-au dat întîlnire la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice. Intr-o adunare entuziastă, pionierii bucureșteni și-au manifestat dragostea și prietenia lor față de pionierii sovietici.

Nici un participant la adunare nu va putea uita multă vreme cele povestite de oaspetele lor drag, poetul Marcel Breslașu. Din spusele sale, au aflat nenumărate fapte impresionante care zugrăvesc puternic prietenia strînsă ce leagă poporul nostru de popoarele Uniunii Sovietice. Din versurile citite de poet în această adunare, pionierii au putut să-și dea și mai bine seama cît de strînsă este această prietenie și cît de mult o prețuim noi.

Pioniera Paula Lefter, de la Școala medie nr. 38, care a luat apoi cuvîntul și-a împărtășit impresiile sale din vacanța de vară petrecută în Uniunea Sovietică. „Imi amintesc cu emoție de clipele minunate petrecute pe țărmul însoritului Artek, a povestit Paula. Zilele petrecute în tabără au lăsat în amintirea noastră impresii care nu se vor șterge niciodată. Inainte de a ne întoarce în țară, am vizitat măreața Moscovă. Nu voi uita niciodată prietenia ce am legat-o cu pionierii sovietici, Sașa, Tamara și Galia din Moscova..."

In încheierea adunării, pionierii prezenți au adresat o scrisoare pionierilor din Moscova, în care, printre altele, se spune: „Noi, pionierii din București, adunați la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice A.R.L.U.S., cu prilejul adunării festive închinată prieteniei romîno-sovietice, organizată în cinstea voastră, vă transmitem un cald salut pionieresc!" In încheierea scrisorii se spune: „Astăzi, cînd sărbătorim prietenia sinceră ce ne leagă de pionierii sovietici, gîndurile noastre de recunoștință se îndreaptă către voi, dînd o înaltă prețuire exemplului ce ni-l oferiți zi de zi prin viața voastră pionierească, prin activitatea ce o depuneți de a deveni demni cetățeni sovietici, schimbul de mîine al părinților voștri – care sub conducerea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice luptă astăzi cu nețărmurit entuziasm pentru construirea comunismului și pentru apărarea păcii".

Adunarea festivă s-a încheiat cu un reușit program de cîntece și dansuri la care și-au dat concursul formațiile de copii ale Casei Prieteniei Romîno-Sovietice și ale Palatului pionierilor.

Din viața pionierească

POȘTA ACTIVULUI PIONIERESC

Grupa de pionieri

Vi s-a întîmplat să vi se defecteze ceasul? Atunci, desigur, l-ați desfăcut și, uitîndu-vă înăuntru, ați rămas mirați: totul se datora cine știe cărei rotițe, în aparență neînsemnată. In realitate, însă, totul e important într-un asemenea mecanism. Toate elementele trebuie să funcționeze perfect. Așa se întîmplă și într-un detașament de pionieri: cînd grupele n-au activitate, lîncezește și aceea a detașamentului, iar cînd, dimpotrivă, grupele lucrează, dau dovadă de interes, întregul detașament „merge" strună. Imi amintesc de o grupă de pionieri din anul trecut care, prin elanul și voioșia ei, era un bun exemplu pentru toate grupele din detașamentul clasei a VI-a. Președintele grupei, Nicolae Beia, avea un caiet de grupă bine întocmit din care reieșeau o serie de acțiuni zilnice pe care grupa trebuia să le realizeze. Pe prima pagină se afla evidența pionierilor din grupă: numele și prenumele, data nașterii, data intrării în organizația de pionieri, adresa, dacă au primit carnetul pionierului... Apoi, fiecărui pionier îi reveneau două file din caiet, în care se treceau sarcinile ce-i reveneau săptămînal sau pînă la o dată stabilită de grupă, după felul sarcinii primite. Dar să vedem ce sarcini pot avea pionierii unei grupe! Să presupunem că sîntem într-o adunare de grupă în care președintele, discută împreună cu pionierii, sarcinile ce revin grupei din programul de activități al detașamentului. Iată aceste sarcini:

1. Pînă la 24 februarie, grupa trebuie să se ocupe de amenajarea sălii unde, în ziua de 25 februarie, urmează să aibă loc o adunare de detașament, dedicată realizărilor partidului în raionul nostru, raionul Grivița Roșie.

2. In timpul aceleiași luni, grupa trebuie să colecteze 500 kg fier vechi.

3. Grupei îi mai revine sarcina de a supraveghea curățenia străzilor Vasile Gherghel și Constantin David.

4. Intreaga grupă va participa la o excursie de o zi, în care să-și îndeplinească practic semnalizarea cu fanioane, orientarea cu busola și să învețe melodia „Cîntec vesel de excursie".

Din aceste sarcini colective, fiecărui pionier i-a revenit sarcina sa, pe care o avea de îndeplinit în timpul stabilit de grupă. Pionierului Eugen Georgescu i s-a dat, fiind un bun desenator, să întocmească albumul grupei despre „Noi construcții în raionul nostru". Ion Vasile și Ruxandra Marinescu au primit sarcina ca pe data de 10 februarie să se ocupe, împreună cu alți pionieri din detașament, de amenajarea colțului U.T.C.; Răzvan Bobulescu, fiind la Palatul pionierilor în cercul de telecomunicații, a fost însărcinat ca in excursia de duminică, 19 februarie, să-i învețe pe toți pionierii din grupă semnalizarea cu fanioane — și așa mai departe. N-a rămas nici un pionier fără o sarcină precisă.

Președintele grupei Nicolae Beia, controlînd activitatea, a observat că pionierului Eugen Georgescu îi este necesar un ajutor în alcătuirea albumului. Cristina a fost rugată să-l ajute.

Dar nu toate adunările de grupă au ca obiect împărțirea sarcinilor. Vizionarea unor emisiuni de televiziune cu întreaga grupă, vizitarea unui muzeu, organizarea, la un pionier acasă, a unei adunări pe tema „Să fim gospodari", discuții asupra unor cărți ca „Zoia și Șura", „Timur și băieții lui", prezentarea unui program artistic la grădinița de copii din apropiere — sînt activități care, laolaltă cu învățarea în colectiv de noi cîntece și poezii, pot face ca activitatea în grupă să fie interesantă, atrăgătoare.

Dar, dragi copii, noi n-am fi lăudat în unitate niciodată grupa lui Beia dacă ea, înainte de succesele sale, nu s-ar fi prezentat bine la cel mai însemnat capitol: învățătura. In privința învățăturii grupa de pionieri are un cuvînt greu de spus. Aici se desfășoară cel mai bine ajutorul la învățătură. Aici, unde pionierii se cunosc foarte bine, se pot lua măsurile cele mai bune pentru a se curma orice neglijență. De altfel, din experiența mea de instructoare, vă pot spune că acolo unde se învață bine este și o bogată activitate pionierească, iar acolo unde învățătura nu se desfășoară cum trebuie, nici detașamentul sau grupa respectivă nu au acțiuni interesante, meritorii.

In încheiere, o recomandare: e bine ca în caietul de grupă să fie prevăzute sarcini interesante pentru fiecare pionier. Aceasta însă nu trebuie să ducă la supraaglomerare. Alegeți deci activitățile cele mai iubite de copii și nu uitați că obiectivul nr. 1 este învățătura.

AURELIA RUSU
Instructoare superioară,
Școala de 7 ani nr. 171,
București

Grija pentru frumoasa școală dată în folosință la începutul anului școlar se manifestă în permanență la toți elevii Școlii de 7 ani nr. 15 din Orașul Stalin.

În fiecare dimineață, echipa de serviciu șterge praful, geamurile, udă florile.

Foto: GRIGORE PREPELIȚA

CURIOZITATEA lui Mihăiță

Mihăiță dintr-a VI-a are o particularitate: e foarte curios, se amestecă în toate (bineînțeles, nu unde nu-i fierbe oala). De cele mai multe ori, el trage foloase de pe urma curiozității sale. Odată, a fost curios să afle cum de reușește Nicușor să fie întotdeauna bine pregătit la ore; a descoperit că Nicușor avea un foarte bun caiet de notițe, în care își rezuma toate lecțiile. Acum poți găsi și la Mihăiță un caiet la fel de bun.

Nu de mult, Mihăiță, care se pregătește în vederea distincțiilor pionierești, a citit la gazeta de perete un articolaș în care un coleg, Răducu, era lăudat pentru faptul că dovedise multă îndemînare în ceea ce privește condiția care cere să coși și să calci. Într-o adunare practică, el demonstrase că se pricepe chiar mai bine decît fetele. Ca de obicei, Mihăiță a simțit că-i dă glas curiozitatea. A doua zi după-amiază, îndată ce-și termină temele, el porni către locuința lui Răducu.

Intrînd, rămase surprins de glasul necăjit cu care Răducu îi răspunse la salut. Mirat, Mihăiță îl întrebă ce are.

— Nu vezi? E ora șase și jumătate! La șapte am bilet la cinematograf și mama încă nu mi-a călcat pantalonii. Viață-i asta? oftă Răducu.

— Și tu ce faci?

— Ce să fac, aștept, îmi omor timpul cu o problemă de șah. Vrei s-o vezi și tu? E interesantă.

Și strigă cu glas plîngăreț, prin ușa întredeschisă:

— Mamă, calcă-mi o dată pantalonii, că pierd filmul! Ori vrei să mă duc cu ăștia boțiți?

— Indată, Răducule! Nu-i destul jar în sobă, mă duc să sparg un lemn și numaidecît încălzesc fierul!

— Păi du-te, du-te o dată! spuse nervos Răducu, și continuă adresîndu-se lui Mihăiță: Așa pățesc întotdeauna... Ei, ce zici, ar merge tura la h 4? Pe urmă, transformăm pionul...

Dar Mihăiță nu avea chef să dezlege problema de șah. Toată curiozitatea sa în ceea ce-l privește pe Răducu se stinsese.

A doua zi, la gazeta de perete apăru un articol în care Mihăiță aducea aspre critici

1. lui Răducu, pentru faptul că era un lăudăros și un leneș, care nu punea în practică ceea ce știa.

2. redactorilor gazetei de perete, pentru că dăduseră dovadă de ușurință în a-l lăuda pe Răducu.

3. colectivului de conducere al detașamentului, pentru că nu controla îndestul de atent dacă pionierii dovedesc **întotdeauna, prin întreaga lor comportare,** că și-au însușit deprinderile cerute de distincțiile pionierești.

Voi ce credeți, a avut dreptate Mihăiță?

SANDU ALEXANDRU

La doi „stăpîni"

— Foileton —

— Din colectivul gazetei de perete? Păi... din colectivul gazetei de perete..., repetă Dan Mihalache, președintele detașamentului, știu eu... este... face parte... se compune...

Cu greu, cu foarte multă greutate s-a găsit, în sfîrșit, acest colectiv. A fost însă imposibil de descoperit cine răspunde de el. După spusele unora nici nu ar fi fost vreodată numit un „responsabil", după alții ar fi plecat din școală, iar după un ultim grup, pus pe critică, acesta s-ar găsi în clasă dar... „tace ca peștele". Cam aceasta e situația colectivului gazetei de perete din clasa a VII-a B a Școlii de 7 ani nr. 1 din Bacău. Cît despre articolele scrise la gazetă e cam greu de... scris. Ele au apărut doar cu ocazia unor aniversări sau sărbători. Articole generale, care nu spuneau nimic despre ce a făcut detașamentul pentru a cinsti aceste sărbători, despre cum s-au pregătit ei să le întîmpine. Cît despre articole care să vorbească despre activitatea detașamentului lor de pionieri, materiale care să împărtășească din experiența muncii pionierilor fruntași la învățătură sau în activitatea obștească, articole critice sau caricaturi? Despre așa ceva nu-și prea amintește nimeni. Nu se știe sigur, parcă a fost criticat odată Dan Mihalache pentru că nu prea învăța. Despre faptul că Dan, ca președinte de detașament nu ducea aproape nici o activitate, n-a scris nimeni nimic. Nu s-a scris nimic nici despre pionierii și școlarii care nu voiau să învețe. Din clasa lor, fostă clasa a VI-a, au rămas doi sau trei repetenți, (nici ei nu ... perete n-a suflat nici un cuvînt. N-a suflat nici un cuvînt nici despre... suflat, o metodă de „ajutor" destul de răspîndită printre unii elevi ai clasei.

Școala a început de mult. Primele note au și apărut în catalog. Și în clasa a VII-a B s-au primit și note slabe. Pionierii din alte detașamente continuă să se pregătească intens pentru îndeplinirea condițiilor necesare obținerii distincțiilor pionierești. Acum, în unitate se desfășoară alegerile activului pionieresc. Despre toate acestea ar trebui să se scrie și la gazeta de perete. Lucrul e însă imposibil de făcut la clasa a VII-a B. Supărată că e tratată cu atîta indiferență, gazeta a... dispărut încă din vacanța de vară și acum n-o mai găsește nimeni.

E adevărat că în clasă există o gazetă a unei foste clase a V-a pe care însă o folosesc și clasa a VII-a și clasa a III-a, care învață dimineața. Colectivul nostru încă nu s-a hotărît cum să procedeze: să-și facă ei o altă gazetă sau pe lîngă „V" să mai tragă două linii și să treacă gazeta existentă pe numele lor?. Deocamdată părerile sînt împărțite. De fapt mai există o soluție, aplicată deja, gazeta este „tăiată" în două. Jumătate, adică un articol îl scriu elevii clasei a III-a și jumătate, adică alt articol, îl scriu pionierii din clasa a VII-a. Săraca gazetă, slujește deocamdată la doi „stăpîni" și cine știe, poate adevăratul proprietar o caută, sau poate și el se folosește de o altă gazetă. Poate chiar de a clasei a VII-a B.

IN CAREU

DINU SANDU, DRAGII MEI
A PRINS DRAG DE PORUMBEI

Elevului Dinu Alexandru,
clasa a V-a, comuna Costești,
raionul Buzău

«Fac din lemn de palisandru
Porumbeilor coteț»
Zise un băiat isteț
Unul, Dinu Alexandru.

Că să știți voi, dragii mei,
A prins drag de porumbei.

Nu știu dacă le-a lucrat
Vreun coteț din palisandru,
Insă Dinu Alexandru
Porumbei și-a „procurat"

Și de-atuncea, dragii mei,
Ține-te drag de porumbei!

Dimineața, cum se scoală
Fuga dă la porumbei
Și de-atîta drag de ei
Se lipsește și de... școală!

Ce e drept, cînd „Guleratul"
E pornit pe gungurit,
Sandu-ascultă ca vrăjit,
Lăsînd baltă învățatul.

Cu-așa drag de porumbei
O să dea de... nota trei.

Intr-o zi, văzînd un stol
Fluturînd din aripi ninse,
A stat mult furat de vise
Cu privirea țintă-n gol.

Cum să fac să fie-ai mei
Așa mîndri porumbei?

Ce-a făcut, ce n-a făcut,
Nu-i de spus în poezie!
E de-ajuns că lumea știe.
Chiar și eu am auzit.

Spuneau unii din vecini,
Ocolit, sau mai deschis,
Cum că Sandu ar fi prins
Niște porumbei străini!

Apoi spuneți, dragii mei,
Ăsta-i drag de porumbei?

MARIN CĂLIN

ANCHETA noastră

Mi-am luat carnetul de reporter, stiloul și am pornit la drum. De astădată noii mei prieteni sînt pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Filimon Sîrbu. Am venit cu intenția de a cerceta cum se pregătesc pionierii de aici să-și îndeplinească condițiile pentru primirea distincțiilor pionierești.

— Eu sînt președinta unității. Mă cheamă Gabriela Pîrvan și sînt în clasa a VI-a. Cu toții știm că sarcina principală a fiecărui școlar este învățătura. La noi se obișnuiește ca pionierii buni la învățătură să-i ajute pe cei cărora le vine mai greu să învețe singuri. Ne folosim și de experiența cîștigată în anul trecut, organizînd expoziția caietelor ordonate și îngrijit scrise ca și a caietelor scrise neglijent, popularizăm fruntașii la învățătură la panoul de onoare. Vrem ca nici un pionier să nu aibă note sub 7.

Iată-mă la colțul U.T.C. Instructoarea superioară, le vorbea pionierilor despre comunistul Ilie Pintilie, care a murit la Doftana. „Anul acesta se împlinesc 20 de ani de la prăbușirea Doftanei, sub zidurile căreia au murit mulți comuniști...“ continuă vorbitoarea.

Pe lotul școlar pionierii pregătesc terenul pentru însămînțările de toamnă.

— Mulți dintre noi sîntem înscriși la cercul micilor naturaliști. Parcela aceasta este a clasei a IV-a. Noi o îngrijim. Vrem să scoatem de pe ea o recoltă bogată, ne spuse pioniera Elena Georgescu, președinta detașamentului clasei a IV-a și de aceea așezăm peste parcelă îngrășăminte naturale.

— Am strîns și plante medicinale, am cules și semințe de sălcioară pentru puieți. Am plantat doi puieți pe care mi i-a dat mama din grădina noastră. In fiecare zi mă duc în parc să-i văd. Sînt mici și trebuie îngrijiți cu atenție, interveni pioniera Marcela Chiriac. Vrem ca și comuna noastră să devină pe zi ce trece tot mai frumoasă, adăugă pionierul Viorel Voineag.

In atelierul de tîmplărie Constantin Mihăescu, cu un grup de pionieri mai mici, confecționau căsuțe pentru păsărele. Mai încolo, pioniera Elena Luca din clasa a V-a, aranja și măsura niște scîndurele. Elena era o bună crescătoare de animale mici. Ei îi place foarte mult să îngrijească animalele. Are acasă mulți iepuri. Vrea ca și alți pionieri din unitatea lor să îndrăgească această ocupație. Au adus la școală cîțiva iepurași. Acolo pionierii le fac o cușcă pentru iernat.

In curte cîțiva pionieri cărau fier vechi și maculatură. Unii cu roabe, alții cu coșuri.

★

In cancelarie mă întîlnesc cu tovarășii profesori.

— La orele mele pionierii dau răspunsuri mai bune ca înainte. Sînt mai atenți și își pregătesc temeinic lecțiile, îmi spune tovarășa Elena Jerlăianu, profesoară de matematici. Pioniera Aneta Belciugan avea note sub 7, acum ea a primit nota 8. La fel și Anatolia Oancea din clasa a V-a, de la nota 5 a luat 7.

— Și la sport s-au obținut rezultate bune, îmi spune printre altele tovarășa Eftimia Dumitriu, profesoară de educație fizică și instructoare superioară de pionieri. Zilele acestea mulți pionieri și-au îndeplinit condițiile pentru primirea distincțiilor pionierești privind activitatea sportivă. Nadia Copae și Doina Spînu din clasa a IV-a au aruncat la țintă cu mingea de oină, iar Radu Vasile și Emilia Constantinescu, au alergat pentru proba de 40 m.

Se înserase. In drumul meu am trecut și pe la Casa pionierilor. Din sala de repetiții răzbat pînă în stradă vocile copiilor. Am intrat înăuntru. Imi revăd din nou prietenii pregătind un nou cîntec: „Iți mulțumim partid iubit“. Brigada artistică de agitație a școlii este cunoscută în tot raionul pentru programele frumoase pe care le prezintă. A luat premiul I pe regiune la concursul cultural artistic.

Luîndu-mi rămas bun ... la ei, m-au invitat să vin la ... ogramul de estradă pe care ... îl pregătesc.

★

Sînt ... gură că ... n ... ind, întorcîndu-mă ... ei, voi vedea ... pepturile lor strălucind ... luțele ...

M. NEGREA

AMINTIREA EROILOR

Mă aflu la Doftana. Aici au fost schingiuiți de către zbirii regimului burghezo-moșieresc nenumărați luptători comuniști. Culoarele sînt lungi și întunecoase. Aici sînt expuse obiecte care mărturisesc despre regimul administrat deținuților politici de către slugoii burghezo-moșierești aflați în conducerea acestei închisori.

Iată zdrențele vărgate, chip de „îmbrăcăminte“ pentru interioarele umede și reci ale acestei cetățui medievale. Iată galenții de lemn și lanțurile cu care erau ferecate mîinile celor ce luptau pentru libertatea patriei noastre. Iată celula H. Istoricul ei mă cutremură.

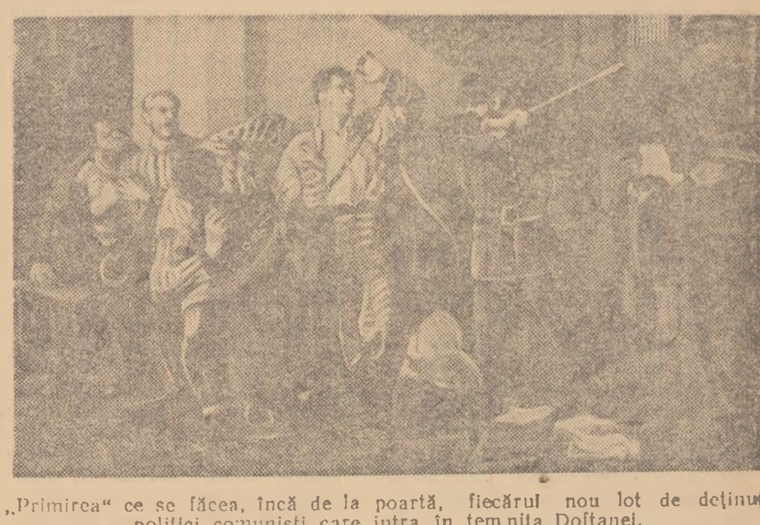
Vizitînd Muzeul Doftana rămîi profund impresionat și parcă pe coridoare mai se aud bocăniturile galenților celor ce erau noaptea scoși din celulă și nu se mai înapoiau. Parcă de departe, din trecutul acela negru a rămas printre ziduri ecoul strigătului repetat: „Nu bate! Nu bate!“.

Dar în ciuda măsurilor odioase pe care regimul de tristă amintire le-a luat pentru a face din Doftana un lăcaș al terorii împotriva comuniștilor, această închisoare a căpătat o altă semnificație. Prin atitudinea comuniștilor deținuți aici, Doftana a devenit un simbol al dîrzeniei, al încrederii nezdruncinate în victorie. Sînt aici atelierele închisorii, unde deseori se țineau lecții de ideologie marxistă și educație comunistă. In februarie-martie 1938 a fost conferința de partid condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Doftana, în ciuda zidurilor ei apăsătoare, șubrede, în ciuda armatei ei de polițiști înarmați cu instrumente de tortură, nu putea să înăbușe sufletul luminos, avîntat al luptătorului comunist.

Am ieșit în curtea muzeului. Lumină, soare, aer. Pe o alee pavată, pașii mă poartă spre cimitirul fostei închisori. Se aud glasuri de copii. Pionieri, dintre cei mai mici, așază pe morminte flori proaspete. Pe toate mormintele sînt flori. De jur împrejurul lor cresc flori. Galbene, roșii albastre, albe. Gheorghe Muscalu, Elisabeta Carzol, Elena Cobzaru, Cătălin Spulber, au fost primiți în organizația de pionieri cu cîteva luni în urmă, în acest loc. De atunci, aproape în fiecare zi vin din Telega pînă la cimitir și-l îngrijesc. Și în ochii lor curați strălucește recunoștința. Lupta celor care în vremuri grele s-au jertfit pentru viața noastră minunată de azi n-a fost în zadar.

Amintirea eroilor Doftanei ne va rămîne veșnic vie.

AL. MIHU

„Primirea“ ce se făcea, încă de la poartă, fiecărui nou lot de deținuți politici comuniști care intra în temnița Doftanei.

Pictură de STOICESCU

La un cerc de artă plastică

— Palatul pionierilor din București. Dintre zecile de cercuri pe care în fiecare dimineață le scaldă darnice într-o ... lumină aurie, razele ... soarelui ... mai ales în ... bită ... ele, și anume ... sălile de pictură ... desen. Aici, lumina și culoarea sînt, cum s-ar spune, acasă la ele. Pe șevaletele și planșetele cu lucrări în curs de execuție, razele poposesc în chip firesc și, prin mijlocirea creioanelor și acuarelelor mînuite cu dibăcie de copii, rămîn pentru totdeauna în desene...

Subiectele lucrărilor mărturisesc preferințele autorilor lor, lu... ile care i-au impresionat îndeosebi. Zamfir Dumitrescu surprinde ... n aspect dintr-o bibliotecă, ... Ion Mincu descrie mun... ca oțelarilor, Romeo Zamfirescu prezintă activitatea pionierilor pe lotul școlar... Pe urmă, sînt aici peisaje, portrete, studii.

Dragostea cu care sînt îndrumați de către profesori, condițiile de creație care li se pun la îndemînă, i-au făcut pe micii artiști plastici să-și îndrăgească nespus cercul. Adeseori, chiar și părinții vin să-și vadă feciorii „la lucru“. Deunăzi, mama și tatăl lui Constantin Daradici, din clasa a VI-a a Școlii de 7 ani nr. 99, au ținut să viziteze cercul de desen. Tovarășul Daradici, șofer la I.T.B. ne-a declarat: „Sînt foarte bucuros că fiul meu are condiții atît de bune pentru a-și dezvolta aptitudinile. Mulțumesc partidului pentru grija pe care o are față de copiii oamenilor muncii“.

Mulți dintre pionierii care au deprins aici primele noțiuni de desen și pictură sînt astăzi elevi ai școlii medii de arte plastice sau studenți la Institutul de arte plastice „Nicolae Grigorescu“. Iar mai tîrziu, cine știe, poate le vom întîlni numele în cataloagele expozițiilor și muzeelor noastre...

DINU ALEXANDRESCU

„La o oră de atelier“, desen de Constantin Daradici, clasa a VI-a, Școala de 7 ani nr. 99.

Colțul celor mici

Povestea lui „Te rog“

jit. Ju-
Ionel era tare ă fii ve-
decați și voi: cla că n-ai
sel cînd îți dai ,văr, deși
prieteni? Int lună de la
trecuse aproa onel era sin-
începerea șc asa întîi care
gurul băiat n-avea prieteni. Mai mult: se certa cînd cu un coleg, cînd cu altul. De cele mai multe ori pricina certei era un fleac; Ionel cerea cuiva guma sau un creion roșu și, dacă nu primea îndată ceea ce voia, să te ții! Se povestește chiar și despre niște nasturi rupți la o încăierare...

„E adevărat, veți spune voi, Ionel nu avea purtări prea frumoase, dar de ce era mereu refuzat?!“ Aceasta este o întrebare foarte potrivită. Din păcate, nici măcar Ionel n-ar fi putut să dea răspuns precis.

Intr-una din zile, pe cînd se întorcea de la școală, un om în vîrstă a băgat de seamă că nu-i în apele lui și l-a întrebat:

— Ia spune, băiețaș, de ce ești atît de necăjit?

Ionel a oftat, a clătinat descurajat din cap, și, dorind să-și ușureze sufletul, s-a pornit să-i destăinuiască necunoscutului totul: cum colegii nu vor să-i facă nici un serviciu, cum din această pricină el se ceartă cu dînșii...

Omul l-a ascultat cu atenție, i-a pus cîteva întrebări, apoi i-a spus cu glas tainic:

— Ascultă, vrei să te scap de toate neplăcerile? De acum înainte n-o să mai ai nici un necaz! Iată, pentru a obține întotdeauna, fără greutate, ceea ce vrei, pronunță mai întîi numele meu.

— Dar cum vă cheamă pe dumneavoastră?! sări bucuros Ionel.

— Numele meu, spuse necunoscutul, este Te Rog. Notează-ți: Te rog. Mă cunoaște toată lumea, nimeni nu-mi poate refuza nimic!

...Intr-adevăr, de atunci nimeni nu l-a mai refuzat pe Ionel. Mai mult: acum el e prieten cu toți copiii din clasă.

Te rog, dragă cititorule, spune-mi, tu cum procedezi? Ca Ionel la începutul anului, sau ca Ionel acum?

Ghicitori

Sutele de mii de frați
Sus pe deal aliniați
Dau asaltul și coboară
Jos în sat și-ajung la... moară

(Porumbul)

Ziua, noaptea, prin livezi,
Simți c-aleargă dar nu-l vezi;
Codrul i se-nclină-n cale,
Dînsul frunzele-i prăvale.

(Vîntul)

Nea Ilie, buclucașu,
Numai cînd își scoate nasu'
Din cojocul lui de lemn,
Pe hîrtie lasă semn.

(Creionul)

Nu mai are frunze-n vii,
Are văile pustii
Și cîmpia dezbrăcată
Totuși, dînsa e bogată.

(Toamna)

Pagini din lupta eroică a CLASEI MUNCITOARE

La 20 octombrie, poporul muncitor din patria noastră sărbătoreşte împlinirea a patru decenii de la izbucnirea grevei generale.

Istoricii din trecut, puşi în slujba burgheziei şi moşierimii, în scopurile lor de clasă, falsificînd realitatea, au trecut sub tăcere această mare şi eroică acţiune de luptă a clasei muncitoare din ţara noastră.

Astăzi, cînd la baza istoriei stă numai adevărul, cînd selecţionarea evenimentelor se face pe criterii ştiinţifice, istoricii, ocupîndu-se de făuritorii de bunuri, au scos în evidenţă această pagină glorioasă din istoria clasei muncitoare din Romînia.

Cauzele grevei generale trebuie căutate în situaţia grea din ţara noastră din acea perioadă. Clasele exploatatoare voiau să arunce toate greutăţile războiului pe spinarea maselor muncitoare. Exploatarea nemiloasă a muncitorului, ziua de muncă de 14—16 ore, salariile de mizerie, impozitele înrobitoare, lipsa de drepturi politice şi libertăţi democratice sînt doar cîteva din cauzele grevei generale.

Situaţia creată în Romînia, ca urmare a situaţiei grele cauzată de război, pe de o parte, iar pe de altă parte influenţa victoriei Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, au îndemnat şi însufleţit clasa muncitoare din ţara noastră la lupta împotriva exploatatorilor.

In fruntea luptei clasei muncitoare din acea vreme stăteau grupurile comuniste în care activau cei mai buni fii ai clasei muncitoare, ca Constantin Ivănuş, Leonte Filipescu, Pavel Tcacenco şi alţii. Sub presiunea maselor muncitoare, conduse de grupările comuniste, conducerea partidului socialist care se afla în mîna unor elemente oportuniste şi necinstite, la şedinţa plenară a partidului din 10 octombrie 1920 a întocmit un memoriu de revendicări, care trebuia trimis guvernului. Printre revendicări, muncitorii cereau: recunoaşterea consiliilor muncitoreşti, dreptul de organizare, retragerea armatei din fabrici, primirea la lucru a muncitorilor concediaţi etc. In memoriu, guvernul era avertizat, că în cazul cînd aceste revendicări nu vor fi acordate, muncitorii vor declara grevă generală. Inmînînd acest memoriu guvernului, elementele necinstite din conducerea partidului socialist nu au luat măsuri serioase de pregătire a grevei. Mergînd pe linia cerşirii de audienţe, urmăreau să amîne declanşarea grevei, iar prin obţinerea unor mici concesii din partea guvernului, să slăbească avîntul şi combativitatea revoluţionară a maselor.

Dar, împotriva elementelor trădătoare, muncitorii au declanşat, la 20 octombrie 1920, greva generală, ca răspuns la refuzul guvernului de a satisface cerinţele lor. Greva generală a cuprins cu o forţă uriaşă pe muncitorii din întreprinderile din Muntenia, Moldova, Transilvania ş.a. La grevă au participat peste 200.000 de muncitori. In timpul grevei generale, aproape întreaga activitate economică a fost paralizată. Chiar ziarele burgheze au fost nevoite să recunoască amploarea uriaşă a grevei generale şi neputinţa guvernului de a asigura desfăşurarea normală a vieţii economice.

Greva generală a avut un pronunţat caracter politic: greva a exprimat cu tărie protestul şi opoziţia hotărîtă a maselor muncitoare faţă de politica teroristă, antipopulară, a guvernului burghezo-moşieresc. Greva generală a fost o măreaţă manifestare a solidarităţii poporului nostru muncitor cu lupta eroică dusă de popoarele sovietice împotriva intervenţiei militare străine. Prin declanşarea grevei generale, clasa muncitoare a arătat burgheziei şi moşierimii, că ea a devenit o forţă politică importantă, de care nu poate să nu se ţină seama în viitor.

Sub presiunea grevei generale, guvernul este silit să acorde pentru moment unele revendicări. Guvernul a făcut acest lucru pentru a cîştiga timp ca să poată pregăti represiunea. La manevrele guvernului trebuie adăugată şi politica trădătoare a elementelor oportuniste din partidul socialist, care au lansat lozinca ca în timpul grevei generale „toată lumea să stea liniştită acasă", demobilizînd şi risipind astfel marea masă a muncitorilor. Acest lucru a făcut cu putinţă reprimarea grevei de către guvernul generalului Averescu, un vechi călău al poporului muncitor, încă din timpul răscoalei ţărăneşti din 1907, cînd au fost omorîţi 11.000 de ţărani. Averescu ordonă dezlănţuirea atacului împotriva muncitorilor. Fruntaşii clasei muncitoare sînt arestaţi, sediile organizaţiilor muncitoreşti sînt închise, ziarul muncitorilor „Socialismul" este suspendat, muncitorii sînt aduşi la lucru sub forţa baionetelor.

Trădarea grevei de către şefii social-democraţi de dreapta, ca şi represiunile bestiale ale guvernului, au făcut ca greva generală să fie înfrîntă. Greva generală a fost înfrîntă şi pentru că clasa muncitoare a intrat în luptă la 20 octombrie 1920 fără să aibă în fruntea sa un partid comunist înarmat cu învăţătura marxist-leninistă, care să o conducă.

O altă cauză a înfrîngerii grevei o constituie şi faptul că clasa muncitoare nu a atras în luptă aliatul său cel mai puternic — ţărănimea muncitoare.

Dar cu toate că greva generală a fost înfrîntă, încrederea muncitorimii în forţele sale, în justeţea cauzei sale, a crescut. Experienţa grevei generale a arătat proletariatului din Romînia necesitatea de a avea în fruntea sa un partid revoluţionar, înarmat cu învăţătura marxist-leninistă, care să-l conducă în lupta pentru răsturnarea puterii burgheziei şi moşierimii.

După înăbuşirea grevei generale, grupurile comuniste îşi intensifică lupta pentru crearea unui partid de tip nou, culminînd cu crearea acestuia la congresul din 8—13 mai 1921.

De la greva generală au trecut patruzeci de ani. Cauza pentru care a luptat clasa muncitoare acum patru decenii a triumfat pe deplin în patria noastră: astăzi, sub înţeleapta conducere a Partidului Muncitoresc Romîn, clasa muncitoare dă pilde de eroism în lupta pentru construirea unei vieţi noi, în care omenirea să trăiască în pace şi linişte, fără mizerie şi exploatare.

VASILE HURMUZ
conf. universitar
Fac. de istorie, Bucureşti

Din anii aceia...

O casă bătrînească, cu verandă de piatră. Stăm de vorbă la o măsuţă acoperită cu broderie albă. Din cînd în cînd, cîte o frunză pătată de rugină zboară uşor, aşezîndu-se jos, cu foşnetul abia perceptibil. O frunză, apoi alta... O dată cu ele, se deapănă şi firul vorbelor.

— Grele timpuri au fost — spune bătrînul grevist. Şi amintirea anilor de demult îi strecoară în privire o undă de tristeţe, amărăciune şi revoltă.

Pe vremea aceea, în preajma marilor lupte greviste din anul 1920, lăcătuşul Ion Grigorescu lucra la Atelierele C.F.R. Griviţa. El şi ceilalţi muncitori ceferişti lucrau cîte 12—14 ore pe zi. Uneori şi mai mult. Salariul însă, abia de le ajungea pentru pîine. „Atelierele" erau nişte magherniţe afumate. Ca să aibă aer, reparau locomotivele mai mult afară, sub cerul liber. Şi de era timp de iarnă, li se lipeau palmele pe metalul îngheţat al locomotivelor.

Grele zile duceau muncitorii sub stăpînirea patronilor. Dar ei s-au ridicat cu înverşunare la luptă pentru libertăţi democratice şi o viaţă mai bună, împotriva samavolniciilor guvernului Averescu, care se afla pe atunci la putere. Greva generală s-a deslănţuit ca o furtună, cuprinzînd peste 200.000 de muncitori din întreaga ţară. Au urmat apoi arestările. Printre muncitorii ceferişti urmăriţi de autorităţile burghezo-moşiereşti s-a aflat şi lăcătuşul Ion Grigorescu.

Am în faţă o citaţie veche, îngălbenită. O citesc cu atenţie. Poartă data de 2 decembrie 1920. Prin această fiţuică, comisarul regal care-şi pusese iscălitura sub ştampila cu pajură vînătă, îl chema pe lăcătuşul Ion Grigorescu să se înfăţişeze la curtea marţială... Au urmat apoi anii de închisoare de la Jilava.

Greviştilor, celor care se ridicaseră la luptă, li se luase pînă şi dreptul de a-şi cîştiga pîinea: „...Ca răspuns la petiţiile dv. (e vorba aci de răspunsul la cererea lăcătuşului Ion Grigorescu şi a altor muncitori de a fi reprimiţi în serviciu) vi se face cunoscut că, intervenindu-se la Direcţia Generală a Căilor Ferate Romîne, cu actul nr. 28.399/1922, ne încunoştiinţează că dv., împreună cu ceilalţi lucrători care aţi semnat sus-zisele petiţiuni, aţi instigat la greva din octombrie 1920... Astfel fiind, nu mai puteţi fi reprimiţi în serviciu, întrucît prezenţa dv. printre lucrătorii C.F.R. ar avea de efect reînceperea tulburărilor"...

Le era teamă capitaliştilor de... tulburări. Se temeau de lupta tot mai înverşunată a muncitorilor. Dar lupta lor dreaptă n-a putut fi oprită. Sub conducerea comuniştilor, avea să ducă în cele din urmă la victorie.

— Mă uit în jur, şi-mi creşte inima de bucurie de cîte am apucat să văd acum, la aproape 80 de ani ai mei, spune fericit bătrînul comunist Ion Grigorescu. Copiii învaţă în şcoli noi, luminoase, s-au ridicat fabrici şi uzine, iar Calea Griviţei, stropită altădată de sîngele muncitorilor ceferişti, a devenit de nerecunoscut. Pentru toate cîte s-au înfăptuit şi se înfăptuiesc, îi mulţumim din inimă partidului, conducătorul nostru înţelept.

AL. DINU IFRIM

Un grup de muncitori ceferişti participanţi la greva generală din 1920.

Cînd îţi cunoşti bine meseria

Tînărul Luca Nelega lucrează la un gater de la I.P.R.O.F.I.L-Petroşani. Munca sa nu pare prea grea. Şi totuşi, ea cere atenţie, stăpînire de sine. Materialul livrat trebuie să fie de calitate şi la dimensiunile cerute. A învăţat aceasta de la cei mai buni gaterişti, mai vechi în muncă, de la care a deprins şi tainele meseriei. De fapt, conştiinciozitatea în tot ceea ce face şi-a însuşit-o încă din anii de şcoală, de pe cînd era pionier. Aceasta e o trăsătură ce-l caracterizează. De aceea, de fiecare dată cînd intră în schimb, el face un control amănunţit al maşinii, chiar şi cînd e asigurat că... „totul este în ordine".

...Aşa a procedat şi în ziua aceea. Pe îndelete, în timp ce îndruma buştenii spre ferăstraie, cu ochii şi urechile controla, din mers, cum funcţionează maşina. Se părea că totul este în ordine. Deodată, auzi parcă, undeva, o bătaie deosebită a motorului maşinii... Oare, numai i s-a părut?! Ba nu... Iată, bătaia neregulată se aude iar... Ce-o fi? Făcu în fugă ocolul maşinii. Ochii examinau fulgerător fiecare piesă din angrenaj. Se repezi la maneta de comandă şi opri gaterul. Un grup de muncitori ce descărcau material lemnos alăturea, se apropiară de el. Tînărul muncitor îşi ştergea de pe fruntea înfierbîntată broboanele de sudoare. Faţa îi era roşie de emoţie. Abia mai putea îngăima:

— Să... vedeţi. Incă puţin... şi poate unul dintre noi ar fi fost rănit grav... iar maşina ar fi fost pentru mult timp scoasă din funcţie...

— Cum?! Ce?! De ce?

— Iată!... Şi, cu un gest, tînărul arată spre un bulon care fixa biela de volanturi, pe jumătate ieşit de la locul său, ars la un capăt şi crăpat...

Maistrul de schimb, care se afla pe aproape, îi strînse în tăcere mîna. Acum vorbele erau de prisos. Fostul pionier, tînărul şi priceputul gaterist Luca toma îşi făcuse pe deplin da-

I. STRAUT

Din țara constructorilor comunismului

ECLUZA PE ROATE...

Cum arată o ecluză? Inchipuiți-vă o cameră uriașă, dreptunghiulară, plină cu apă. De o parte și de alta are niște porți mari, care se închid și se deschid după trebuință. Pe canalul Volga—Don sînt 13 asemenea ecluze. Ele sînt un fel de trepte ale unei scări gigantice, care unesc porțiunile canalului cu niveluri de apă diferite. Pentru ca o navă „să se urce" pe astfel de scară, treaptă cu treaptă (adică ecluză cu ecluză), trebuie mult timp. De aceea, inginerii constructori de la institutul „Hidroenergproiect" din Moscova au proiectat un alt sistem de ridicare a navelor. Prin acest nou procedeu, nava va intra într-o cameră specială, cu apă. Porțile acestei camere se vor închide, fiind apoi transportată cu vas cu tot, pe niște șine pînă la nivelul apei din bazinul de acumulare. Transportul se va face cu ajutorul unor electromotoare puternice. Acest complex uriaș, în greutate de circa zece mii tone, se va deplasa cu o viteză de 40 m. pe minut!

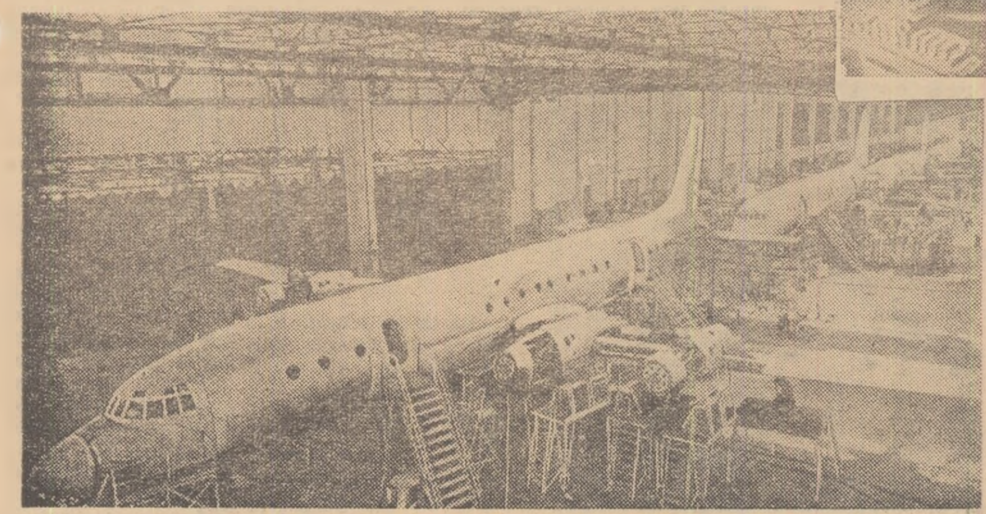
O asemenea ecluză „pe roată" se va construi la Bratsk, unde înălțimea barajului hidraulic este de peste 100 metri.

APA CARE... TAIE

Nu e o greșeală de tipar: apa poate înlocui de minune ciocanul ascuțit, menit să tale cărbunele în mină. Metoda aceasta de tăiere a cărbunelui cu ajutorul jetului de apă este folosită în Uniunea Sovietică. Minerii aduc apa în mină pe conductă, și o pun la ...treabă. De altfel, în galerie lucrează numai conductorul instalației hidraulice. El singur, extrage într-un schimb pînă la 300 tone de cărbune, adică atît cît extrage în mod obișnuit o brigadă formată din 12-15 oameni. Cum? Cu ajutorul apei. Jetul puternic de apă „mușcă" din stratul de cărbune, îl fărîmă în bucăți, iar un alt șuvoi de apă îl împinge pe jgheaburi, fiind apoi scos la lumină.

Nu de mult, la minele de cărbune din Donbas a intrat în funcțiune cea mai mare mină hidraulică de extracție a cărbunelui, din lume.

—Furnalul „Comsomolskaia" din cadrul noului combinat de înobilare a minereului din Novo-Krivorojsk, construit de comsomoliști într-un timp record.

— Unul după altul ies din secția de montaj renumitele „corăbii aeriene" — IL-18, care și-au cucerit o faimă mondială.

Lupta pentru adevăr va triumfa

Zilele trecute ziarele ne-au adus vești de la O.N.U. în care se anunțau plecarea spre țară a unor șefi de guverne și oameni de seamă care au participat la ședințele celei de a XV-a sesiuni a O.N.U.

Presa reacționară din occident, plătită din gros să se lanseze în astfel de aprecieri, s-a grăbit să cînte prohodul actualei sesiuni a O.N.U., zvîrlind cu noroi în țările socialiste și apreciind ca nerodnice lucrările O.N.U.

Urletele acestor scribi plătiți de imperialiști s-au întețit atunci cînd și-au anunțat plecarea tovarășii N.S.Hrușciov, Gh. Gheorghiu-Dej și alți conducători ai țărilor socialiste. Șeful guvernului sovietic însă, în cadrul conferinței de presă pe care a ținut-o la New-York, în preajma plecării sale, le-a dat riposta cuvenită acestor cățel imperialiști. La întrebarea unui corespondent american referitoare la ce a realizat tovarășul Hrușciov atît la O.N.U. cît și în afara sa, tovarășul Hrușciov a răspuns:

— „Cred că este imposibil să măsor cu o anumită măsură cantitatea și calitatea muncii mele în urma scurtei perioade de cînd mă aflu la O.N.U. Un singur lucru pot să spun: cine crede că eforturile noastre au fost zadarnice, acela nu înțelege tot ceea ce se întîmplă. Am semănat aci semințe bune, semințele păcii și prieteniei, am demascat minciuna și am semănat adevărul. Și oricît de tare ar țipa unii... degeaba: le este glasul slab... Noi nu încetăm lupta pentru adevăr, am început-o și o vom continua. VICTORIA VA FI A NOASTRA. Vă rog să țineți minte: ADEVARUL VA TRIUMFA...

Cuvintele simple, clare, rostite de șeful guvernului sovietic exprimă sensul și importanța celor ce s-au petrecut în aceste zile istorice la O.N.U. De la înalta tribună a acestui for internațional, în fața reprezentanților a aproape 100 de țări, N. S. Hrușciov a demascat rolul odios al imperialismului, dușmanul de moarte al popoarelor și rolul mîrșav jucat de acoliții imperialiștilor americani. In numele vieții, al păcii popoarelor, șeful guvernului sovietic a prezentat la O.N.U., a fundamentat și a argumentat propunerile cu privire la dezarmarea generală și totală și propunerea de uriașă importanță de a se lichida definitiv colonialismul. Propunerile guvernului sovietic s-au bucurat de sprijinul nenumăratelor delegații, ale țărilor socialiste, ale țărilor afro-asiatice și ale altor țări iubitoare de pace. Propunerea cu privire la lichidarea rușinosului regim colonial, cu toate piedicile puse de colonialiști, a fost aprobată în unanimitate și inclusă pe ordinea de zi a sesiunii Adunării Generale. Aceasta este o uriașă victorie a forțelor progresului și păcii. Delegația țării noastre, exprimînd năzuința de pace a poporului nostru, prin glasul tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej, a făcut propuneri de pace, menite să apropie între ele popoarele, să stabilească contacte între țări spre binele păcii. Țările socialiste au adus o contribuție însemnată la cauza destinderii internaționale, demascînd totodată politica dușmănoasă păcii dusă de cercurile reacționare din America și din țările care împărtășesc această politică retrogradă, care împiedică buna înțelegere între popoare.

La O.N.U. tot mai acționează votul mecanic aflat în mîinile unui grup de puteri occidentale în frunte cu S.U.A. Imperialiștii mai pot astfel să împiedice O.N.U. să-și îndeplinească scopul pentru care a fost creat — asigurarea unei păci trainice în lume. Dar toate mașinațiunile lor fățișe sau de culise, nu se vor dovedi în stare să împiedice roata istoriei. Impinsă de popoare pe drumul ei firesc, al păcii și înțelegerii, această roată îi va strivi, dăruindu-le ceea ce caută.

U.R.S.S., țările socialiste privesc cu încredere viitorul. „Adevărul NU POATE FI UCIS! — a declarat la New-York, la plecarea sa, tovarășul Hrușciov. Adevărul va triumfa. Cînd va triumfa? Pentru aceasta trebuie să ai răbdare".

Noi privim cu încredere viitorul. Viitorul este al nostru și știm că idealurile noastre vor triumfa.

ȘTEFAN ZAIDES

CAFEAUA LORDULUI

N-am văzut niciodată un lord englez. Nici măcar la cinematograf. Cu puțină bunăvoință însă, pot să mi-l închipui. Țeapăn, cu pantaloni vărgați, cu pălărie tare... Asta pe stradă, sau în societate. Acasă însă... chiar așa: ce-o fi făcînd un lord, acasă la el? De exemplu dimineața. Mai întîi, își pune probabil halatul. Un halat pufos, zugrăvit cu flori, morcovi, pene de păun sau cai verzi. Apoi își sună valetul, care-i aduce cafeaua. Pe-o tavă, binînțeles, de argint masiv. Cafeaua o soarbe cu poftă în norii de fum ai pipei. Cafeaua... Odată ajuns aici, în mintea lordului începe să se nască un gînd. Işi aduce aminte că e protector și ochii i se umezesc de duioșie. „Protector"... Dulce cuvînt, care evocă simțăminte alese. Pătruns de mîndrie, lordul nostru face o încercare de a-și umfla pieptul scorojit...

Desigur, n-ați înțeles mare lucru pînă aici. Explicația însă e foarte simplă. In porturile engleze, vapoarele varsă zilnic din pîntecele lor munți de cafea. Pe mulți din sacii aceștia cu cafea se află o inscripție: „Uganda". Un geograf, trecînd întîmplător pe-acolo, și-ar spune numaidecît în minte: „Teritoriu situat în Africa orientală, în regiunea marilor lacuri. 5.600.000 locuitori. Protectorat englez".

Ințelegeți? Protectorat englez. Sentimentul încercat de lordul nostru cînd își sorbea cafeaua e foarte firesc: adică el, lordul X, bancherul Y, armatorul Z, ei toți sînt protectorii acestei umile îndepărtate și neajutorate Ugande. Cum să nu fie mîndri?

Și lordul își soarbe mai departe, tacticos, cafeaua. Cafeaua fierbinte ca soarele Africii, brună ca pielea copiilor ei. Și poate exact în aceea clipă, la mii de kilometri, într-un punct foarte neprecis pentru mintea cețoasă a lordului, „undeva în regiunea marilor lacuri", un băiețaș firav, cu pielea de culoarea cafelei, se stinge cu un oftat mic în brațele mamei sale. Nu, să nu credeți că e doar o istorioară oarecare, de felul „fetiței cu chibrituri". E un adevăr crud. O părticică a acestui mare și crud adevăr. Statisticile, făcute cu concursul binevoitor al autorităților engleze, spun negru pe alb: dintr-o mie de copii născuți în Uganda, 400 mor înainte de a împlini 14 ani. De ce mor? E greu de spus. Malaria, ciuma, lepra, vărsatul sînt în Uganda la ele acasă. Diagnosticul n-are cine-l pune. Sînt tot atîția medici acolo cîți trandafiri cresc la polul nord.

Dar să ne întoarcem în Anglia. Intr-un vesmînt alb și subțire ca spuma — cel mai fin bumbac din Uganda, — fiica lordului, la volanul mașinii sale, pornește spre Universitate. Să nu spunem „Universitate". Să folosim un cuvînt mai simplu: școală. Dar pentru copiii Ugandei, analfabeți aproape pînă la ultimul, cuvîntul acesta e tot una cu „pasărea cu pene de aur". Există doar în povești. Pentru copiii Ugandei, protectorat englez, nu există școli.

...Zi de zi, „protejații" lordului X, muncesc sub soarele nemilos, culegînd boabele de cafea și puful alb al bumbacului, scoțînd din adîncul minelor aurul sclipitor, pentru ca „protectorului" lor să-i fie cald și bine. In schimb, ei simt din plin roadele acestei „protecții": mizerie, foamete, boală, analfabetism...

Intr-o zi însă — și ziua aceea e foarte aproape — protejații din Uganda al lordului X se vor lipsi de toate acestea. I-au și spus-o verde în față: De ajuns. Nu avem nevoie de tine!

Iar atunci, lordul nostru va fi nevoit să-și plătească cinstit cafeaua, iar ochii nu i se vor mai umezi de duioșie...

VASILE MANUCEANU

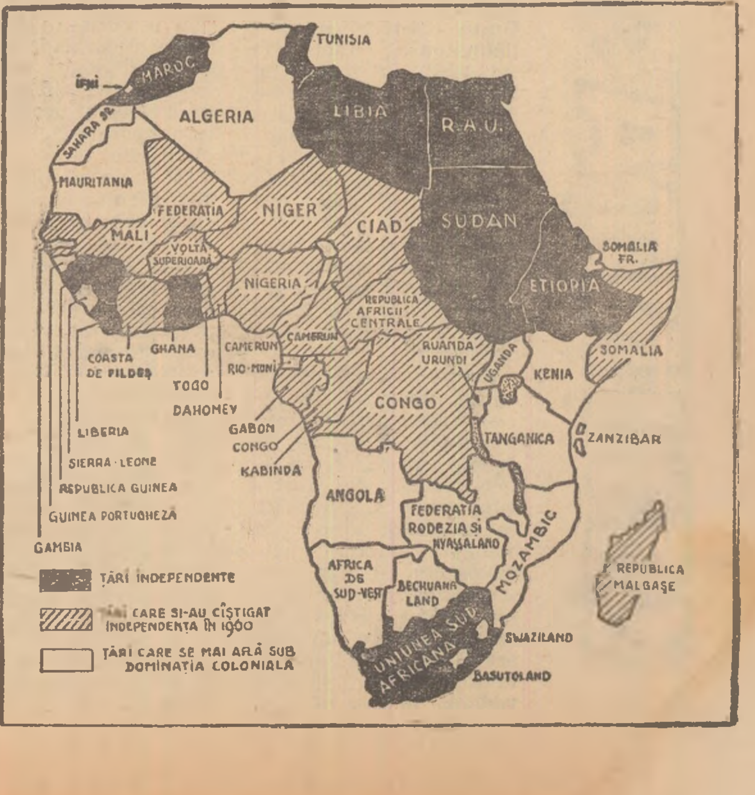
CORECTAȚI-VĂ HARTA

Această hartă a Africii, pe care o vedeți desenată aci, nu seamănă cu harta tipărită în atlasul vostru geografic. Și nici nu o veți găsi în vreun atlas geografic din lume. Priviți-o cu atenție! Țările reprezentate **cu culoare închisă** și-au cucerit independența încă în anul trecut, iar unele dintre ele, mai de mult. Printre acestea se află și Libia, și Republica Arabă Unită, și Etiopia, și Republica Guineea, și Ghana... Zece state suverane și de sine stătătoare erau pe harta Africii către 31 decembrie 1959.

Anul 1960 este denumit în lumea întreagă „anul Africii". La 1 ianuarie, după lupte dîrze și îndelungate, a răsturnat puterea colonialiștilor francezi, poporul Kamerunului. Mai tîrziu, în aprilie, a obținut independența poporul din Togo, în iunie s-au născut Federația Mali și Republica Malgașă, iar Congo s-a eliberat de sub stăpînirea colonialiștilor belgieni. Dar cît ați fost în vacanță, harta Africii s-a mai schimbat. La sfîrșitul lui iulie s-a descotorosit de „tutorii" englezi și italieni Republica Somalia. In august, pe harta Africii apăreau aproape din două în două zile, state noi: la 1 august — Republica Dahomay, la 3 august — Republica Niger, la 5 august — Republica Volta Superioară, la 7 august — Republica Coasta de Fildeș, la 11 august — Republica Ciad, la 13 august — Republica Africa Centrală, la 15 august — Republica Congo (fostă colonie franceză), la 17 august — Republica Gabon, iar de curînd a devenit independentă Nigeria. Statele care au devenit independente în 1960 sînt însemnate pe hartă cu o **culoare mai deschisă, hașurată**.

Așadar, acum puteți face cuvenitele corecturi pe harta Africii din atlasul vostru geografic. Dacă priviți cu atenție pe harta de aci, vedeți niște **pete albe**. Petele sînt albe numai pe hîrtie, dar în realitate ele sînt petele negre ale colonialismului. Dar și în aceste țări arde cu putere flacăra luptei pentru eliberare. N-a mai rămas însă mult. Curînd și ele vor rupe lanțurile colonialismului urît de popoare. Atunci, steagul independenței va flutura peste întregul continent african.

(După Pionierskaia Pravda)

ŞTIINŢA şi TEHNICA o ŞTIINŢA şi TEHNICA

MEDICINA

Medicina este unul dintre domeniile în care astăzi se depun mari eforturi. Unele boli, cum ar fi malaria, au şi fost stîrpite la noi în ţară. Institutele de cercetări medicale şi reţeaua deasă de instituţii sanitare, specialişti, medici, infirmieri, toţi au acelaşi scop: apărarea sănătăţii oamenilor muncii.

In Ţara Oaşului în care înainte de 23 August 1944 nu a existat nici o instituţie sanitară, astăzi există multe spitale bine utilate.

Medicina viitorului

Inlocuirea unor organe

Dorinţa oamenilor de a înlocui diverse organe, ţesuturi bolnave sau distruse, căutînd a salva organismul sau a-i da vigoarea pierdută, a-i prelungi viaţa, nu este nouă.

In evul mediu, s-a crezut a fi utilă, de pildă, transfuzia cu sînge de miel la bolnavii psihici („nebuni") care prezentau forme de agitaţie, de furie. Se credea, în mod naiv, că sîngele unui animal cunoscut ca fiind foarte blînd, va produce o liniştire, o îmblînzire a bolnavului. Rezultatele erau, bineînţeles, dezastruoase; totdeauna terminîndu-se cu moartea persoanei „tratate"

Pînă şi în zilele noastre mai dăinuie încă concepţia greşită că, în cazul în care cineva suferă de ficat, e bine să mănînce ficat, dacă suferă de rinichi să mănînce rinichi ş.a.m.d. (Aici nu ne referim la o alimentaţie specială, prescrisă în urma unor fapte verificate de ştiinţă).

Ştiinţa medicală a ştiut să separe tot ceea ce este şi ce nu este adevărat în toate aceste practici. Nenumăratele cercetări experimentale au reuşit să înlăture definitiv unele practici dăunătoare; altele, în schimb, au constituit baza unor soluţii de-a dreptul surprinzătoare. Astfel, în problema înlocuirii la om a unor organe bolnave, experimentările au urmat trei căi:

— Transplantarea unui organ de la o specie animală la altă specie animală, de pildă o inimă de cîine transplantată la un viţel

Aceste experimentări nu au dat rezultate.

— Transplantarea sau transfuzia în cadrul aceleaşi specii, de pildă folosirea corneei recoltate de la un decedat, ca înlocuitor al corneei bolnave, la omul viu. Cunoscuta metodă a savantului sovietic Filatov, care se bazează pe această soluţie, aplicată astăzi în multe ţări ale lumii, a redat şi redă vederea multor oameni.

Trebuie spus că în cazul unor organe sau ţesuturi simple (cum ar fi corneea, tendoanele, arterele sau sîngele*) transplantarea este posibilă astăzi, cu anumite precauţiuni. Ce se întîmplă însă cu înlocuirea organelor mai complexe, cum ar fi inima, rinichii, ficatul?

Experimentările făcute arată că înlocuirea acestor organe se poate face dar că noile organe funcţionează numai cîteva zile apoi ele se descompun. Cercetătorii sovietici, printre care cunoscutul chirurg Davîdov, au realizat transplantarea inimii, capului, rinichiului în întregime, de la un cîine la altul. Da, cîine cu două capete, cîine cu două inimi! Toate aceste organe au „trăit'" ore, mai apoi zile şi, cu tehnici operatorii din ce în ce mai perfecţionate, s-a ajuns pînă la 12 zile. Este o mare victorie!

— A treia cale urmată sînt autotransplantările, cum ar fi de pildă: o bucată de os luată din osul piciorului şi transplantată în şira spinării bolnave, la acelaşi om (în cazuri de tuberculoză osoasă).

Acest fel de operaţii dau rezultate bune de obicei. Deocamdată deci, există diverse experienţe reuşite din punctul de vedere al performanţei operatorii. Transplantările însă nu rezistă toate, în timp. Dar atît tehnica operaţiilor cît şi principiile pe care se bazează ele se dezvoltă, se îmbunătăţesc neîncetat. De aceea, una din sarcinile măreţe ale medicinii viitorului, este rezolvarea durabilă a înlocuirii organelor bolnave la om.

Nu se poate spune cînd, anume, se va realiza acest lucru. Omenirea însă va ajunge, cu siguranţă, şi acea zi, pentru că ştiinţa, şi în acest domeniu dificil, merge neabătut înainte!

Dr. VALERIU NEŞTEANU

*) Sîngele este socotit şi el un ţesut viu, circulant.

„CAPUL IZOLAT"

— O realizare a ştiinţei medicale romîneşti —

De secole, oamenii de ştiinţă au folosit fel de fel de metode pentru a afla secretele funcţionării scoarţei cerebrale, felul cum conduce ea activitatea întregului organism. I. P. Pavlov, ilustrul savant sovietic, a fost acela care prin cunoscuta sa metodă a reflexelor condiţionate a pus bazele fiziologiei experimentale a creierului.

De la o vreme încoace, eforturile unor oameni de ştiinţă s-au îndreptat tocmai spre studierea temeiurilor chimice şi fizice ale fenomenelor descoperite de Pavlov. Una dintre cele mai noi tehnici de experienţă în această privinţă este şi aceea a „capului izolat", realizată în ţara noastră de un colectiv de cercetători condus de acad. prof. Grigore Benetato. Perfecţionarea metodei a fost făcută treptat, într-un interval de aproape 20 de ani. Este vorba de o complicată operaţie chirurgicală, prin care se desparte capul de trunchiul unui animal, lăsînd neatinsă doar legătura cu măduva spinării, „cordonul" de nervi care realizează contactul nervos cu celelalte părţi ale organismului. Operaţia durează mult din cauza atenţiei cu care se lucrează.

De ce i se spune metoda „capului izolat"? Pentru că circulaţia sîngelui între trunchiul şi capul animalului este cu totul întreruptă. Dar nevoile cercetării cer menţinerea în viaţă a „capului izolat". In acest scop se face legătura lui cu circulaţia sanguină a unui alt animal, donator de sînge.

Din rezultatele cercetărilor cu ajutorul acestei metode, ne mulţumim să facem cunoscut doar cîteva:

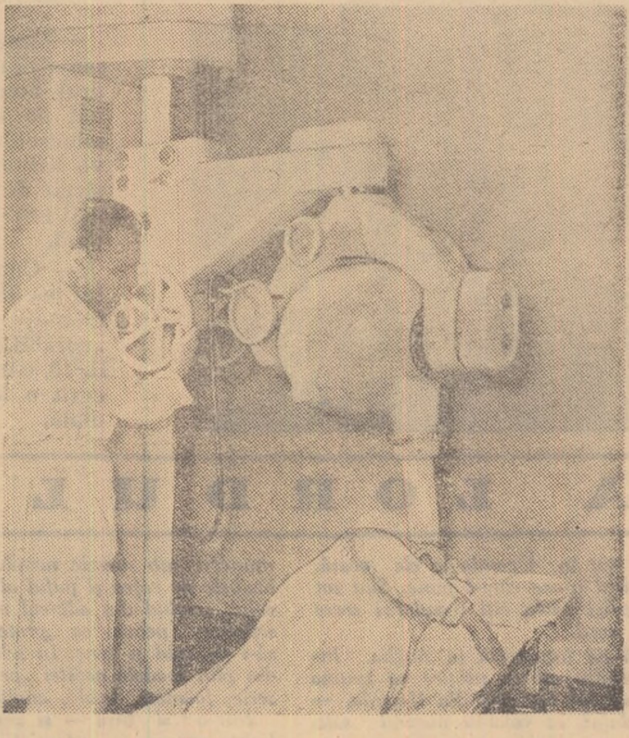
— Se ştia de mai multă vreme, că apărarea organismului însuşi împotriva microbilor, se face prin mijlocirea globulelor albe din sînge. Acestea, ca nişte soldaţi fideli şi neînduplecaţi, „înghit" microbii, distrugîndu-i. De asemenea, în cazul îmbolnăvirilor, organismul creează alţi „soldaţi" de luptă, aşa-numiţii „anticorpi". Cum se desfăşoară însă această luptă nevăzută, nu era pe deplin cunoscut. Prin metoda „capului izolat" s-a putut dovedi că lupta organismului împotriva bolilor este condusă de anumiţi centri din creier.

S-a mai putut constata că glandele endocrine, cum ar fi tiroida, hipofiza etc., adică acele glande care îşi varsă direct în sînge produsul lor, se află sub controlul direct al scoarţei cerebrale şi că, la rîndul lor, substanţele produse de aceste glande influenţează activitatea creierului, uneori în mare măsură.

— Metoda mai poate fi folosită şi pentru cunoaşterea felului cum se schimbă circulaţia sîngelui din creier, potrivit împrejurărilor vieţii şi desigur, multe altele. Scopul cercetărilor care se fac cu ajutorul acestor metode este printre altele, şi studierea rezistenţei organismului faţă de bolile infecţioase, prevenirea şi vindecarea unor boli ale glandelor endocrine, ale unor boli nervoase socotite, pînă nu de multă vreme, de nevindecat.

Prezentată sub forma unui film documentar — ştiinţific, metoda „capului izolat" a fost comunicată şi la Congresul internaţional de fiziologie de la Buenos-Aires, în 1959. De asemenea, la concursul internaţional de filme documentare ştiinţifice de la Santiago de Chile (1959) filmul a fost distins cu premiul I, dovadă a prestigiului ştiinţific ridicat de care se bucură ştiinţa noastră medicală peste hotare.

Dr. VALENTIN BENETATO

Aparatul acesta curios, de telecobaltoterapie, aduce vindecarea multor bolnavi de cancer.

Imagine de la Institutul de oncologie din Bucureşti.

Gripa şi combaterea ei

Gripa e o boală care se manifestă mai mult toamna şi iarna. Ea este cauzată de nişte microorganisme denumite virusuri, atît de mici, încît mii de exemplare puse cap la cap, abia ar măsura 1 mm. Foarte molipsitoare, gripa se transmite de la om la om, mai ales prin tuse sau strănut. Dacă într-o clasă, de pildă, există un elev bolnav de gripă — sau „răcit" cum se mai spune — în cîteva zile se pot îmbolnăvi toţi colegii.

Bolnavul de gripă are guturai, nasul îi este înfundat, nu mai sesizează mirosurile, strănută adesea, nu mai poate respira decît cu gura deschisă. Gîtul i se înroşeşte iar deglutiţia (înghiţitul) se face cu greu din cauza durerilor. Uneori tuşeşte, alteori are greţuri, vărsături, diaree. De obicei, bolnavul capătă febră, (37—39,5 grade) transpiră, se simte obosit, slăbit, cu dureri în tot corpul. Toate aceste simptome nu sînt însă obligatorii. Există forme gripale mai uşoare — în care bolnavul are, de pildă, numai guturai, fără febră.

Bolnavul se însănătoşeşte repede dacă se tratează imediat ce apar primele simptome. Altfel, boala se poate agrava, ajungînd la complicaţii neaşteptate. In general la gripă se recomandă una pînă la cîteva zile repaus la pat. Se beau ceaiuri calde, se ia aspirină, piramidon, antigermin, iar la nevoie se folosesc şi antibiotice, la indicaţia medicului.

Pentru a ne feri de gripă şi în general, de îmbolnăvire, este necesar să respectăm regulile de igienă, să ne oţelim organismul printr-o alimentaţie corespunzătoare, să facem excursii, gimnastică şi sport etc.

Pentru a împiedica contagiunea, adică răspîndirea bolii, cel ce „a răcit" trebuie să rămînă acasă — să fie izolat. Dacă tuşeşte sau strănută, mai întîi să-şi acopere gura şi nasul cu batista. Aceasta trebuie schimbată des şi spălată, chiar fiartă în apă cu săpun. Bolnavul de gripă trebuie să atragă singur atenţia asupra stării sale celorlalţi din jur. El singur trebuie să evite sălile de cinematograf, de club, conferinţele şi adunările, pentru a nu răspîndi boala.

In momentul de faţă oamenii de ştiinţă lucrează la perfecţionarea unui vaccin care, făcut tuturor oamenilor, în perioadele favorabile apariţiei şi transmiterii gripei, să împiedice formarea epidemiilor.

Dr. G. SILVIU

La spitalul „Emilia Irza" din Bucureşti, copiii urmează tratamentul fizioterapic. Razele binefăcătoare, ca la o veritabilă plajă, le vor căli organismul.

Prietenii de departe

Orele de curs au luat sfîrşit. In şcoală domneşte liniştea. Numai într-una din clase, un grup de elevi, cu tocul şi cerneala în faţă vor să scrie o scrisoare cu destinaţia — Moscova. Fiecare îşi spune părerea. Emoţionaţi ca întotdeauna, voiau ca scrisoarea să fie cît mai plăcută, cît mai interesantă. Aveau doar atît de multe lucruri să spună prietenilor lor, pionierilor sovietici. După ce au discutat şi au scris totul în limba romînă ei au început să traducă scrisoarea în limba rusă.

★

Poştaşul atît de iubit şi mult aşteptatul oaspete al copiilor, într-o zi a intrat pe poarta şcolii lor cu tolba mai încărcată ca oricînd. In braţe, pe lîngă obişnuitele scrisori, avea şi un colet. In şcoală zarvă ! Coletul era un dar din partea unor elevi din Moscova. In el cîteva cărţi obişnuite, ca toate cărţile, numai una părea mai mare, mai interesantă. Deschisă, această carte avea între file o fotografie şi o scrisoare. Scrisoarea a lămurit totul : elevii clasei a II-a de la Şcoala nr. 1 din Moscova invitau elevii clasei a II-a de la Şcoala nr. 121 din Bucureşti să poarte corespondenţă cu ei. Aceştia s-au grăbit să le răspundă elevilor sovietici. Şi astfel, a început corespondenţa între cele două clase din Bucureşti şi din Moscova. Foştii elevi din clasa II-a au ajuns la vîrsta la care puteau fi primiţi în organizaţia de pionieri. Scrisorile care vorbeau despre bucuria primirii în organizaţia de pionieri au pornit aproape în acelaşi timp : şi din Bucureşti şi din Moscova. Ei şi-au scris cum s-au împărţit în grupe, cum au decurs alegerile preşedinţilor de grupă, de detaşamente şi de unitate. Cu prilejul sărbătorilor 1 Mai, 23 August, 7 Noiembrie, ei se felicită şi-şi urează spor la învăţătură şi realizări cît mai frumoase în activitatea pionierească. Pionierii de la Şcoala nr. 121 din Bucureşti au felicitat pionierii de la Şcoala nr. 1 din Moscova şi pe părinţii lor cu ocazia lansării primului sputnic sovietic şi pentru celelalte cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii sovietice.

In scrisorile primite de la Moscova era descrisă cu atenţie toată activitatea clasei. Cum învaţă, cum îşi petrec timpul liber în diferitele cercuri de la Palatul pionierilor: la cercul de teatru, păpuşi, literatură, matematici şi altele.

Prietenilor trebuie să le scrii cu atenţie, despre toate lucrurile. De aceea, pionierii romîni stau în şcoală după terminarea orelor de curs şi răspund la scrisorile primite. Pe lîngă scrisorile trimise în colectiv mai scriu şi alţi pionieri. De exemplu, Liana Triandafil, Vera Saim.

Pioniera Alice Oldevici, preşedinta detaşamentului clasei a V-a, a scris despre Luna Prieteniei Romîno-Sovietice şi despre construcţia mare care va începe la şcoală. Mărindu-se pînă la 24 săli de clasă, şcoala lor, va deveni şcoală medie cu clase mari, luminoase.

Şi pioniera Liliana Gorescu, a scris o scrisoare, în numele tuturor elevilor. Ea arată despre grija părintească a Partidului Muncitoresc Romîn datorită căruia au primit anul acesta manualele gratuit, despre păstrarea şi îngrijirea acestui dar preţios al partidului, considerată ca o sarcină pionierească de onoare. Liliana povesteşte că în acest an învaţă limba rusă şi deci corespondenţa lor va fi şi mai bogată. In scrisori se spun lucruri interesante.

Pionierii şi şcolarii din aceste două clase poartă corespondenţă din clasa a II-a. Acum ei sînt în clasa a V-a. O adevărată prietenie nedespărţită care, chiar dacă ei vor termina şcoala, va continua şi pe mai departe.

MARIA GHERASE

Atenţiune !

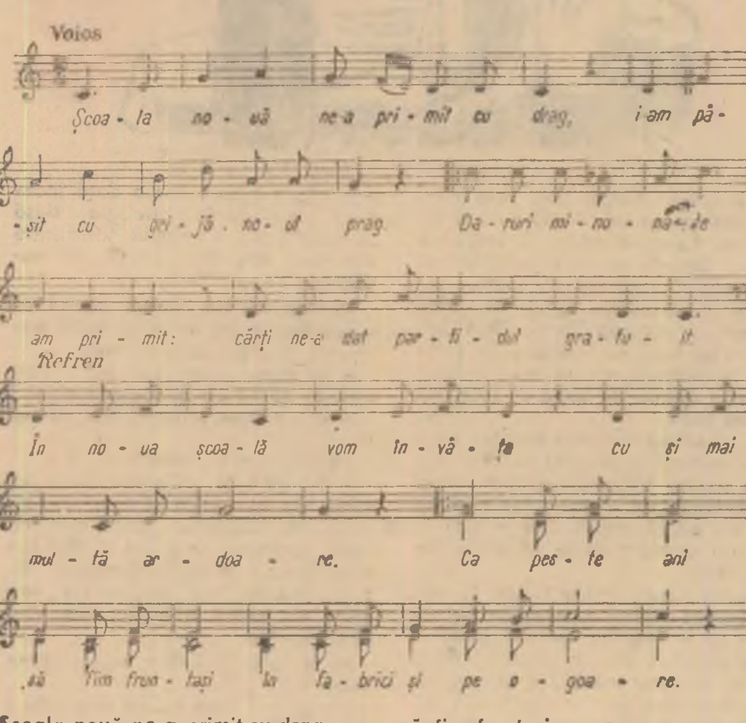
- BICICLETA.
- UN APARAT DE FOTOGRAFIAT „Orizont".
- UN CEAS DE MÎNĂ „Pobeda".

Fiecare obiect însoţit de cîte un libret de economii C.E.C. cu o depunere iniţială de 100 lei sînt numai cîteva din premiile pe care le puteţi obţine participînd la concursul de jocuri ce va fi găzduit în paginile gazetei noastre. Menţionăm că, în afara premiilor individuale, şcoala cu cel mai mare număr de participanţi la concurs — în raport cu numărul elevilor ei — va primi drept premiu un echipament de volei şi cărţi. Concursul va începe din numărul viitor, numărul 43 din 27 octombrie. **El va apărea în 5 numere consecutiv.**

Dezlegările, împreună cu bonurile de participare, vor fi trimise toate odată, la sfîrşitul concursului.

Şcoală nouă

Muzica : I. NICORESCU   Text : ECATERINA BOKOR

Şcoala nouă ne-a primit cu drag,
I-am păşit cu grijă noul prag.
Daruri minunate am primit :
cărţi ne-a dat partidul — gratuit.

Refren : În noua şcoală
vom învăţa cu şi mai multă ardoare.
Ca peste ani
să fim fruntaşi
în fabrici şi pe ogoare ;

Buni strungari, chimişti, sau tractorişti
noi vom fi, căci drumul ni-i deschis,
iar învăţătura ne e ghid
către — aceste porţi ce se deschid

Refren : În noua şcoală...

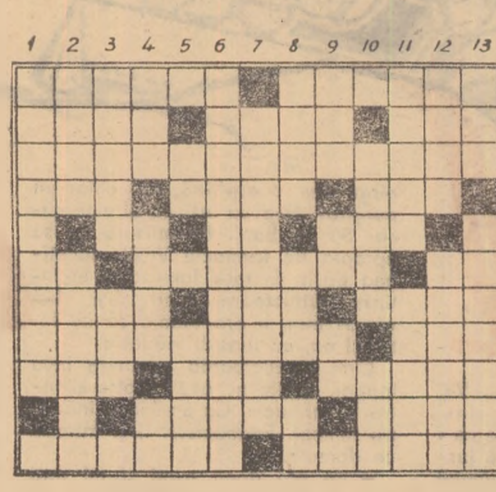
Să ne cunoaştem patria

ORIZONTAL

1. Centru minier din Valea Jiului, cu un glorios trecut de luptă împotriva exploatatorilor capitalişti. — Staţiune balneară pe litoral numită şi „Perla Mării Negre". 2. „Oraşul de pe Mureş" în care s-a dezvoltat în anii regimului nostru, o puternică industrie de maşini-unelte. — Centru cultural şi industrial unde se află cunoscuta fabrică de încălţăminte „János Herbak". 3. Important centru siderurgic în regiunea Hunedoara, a cărui uzină s-a îmbogăţit cu un nou furnal şi cu o staţie de semicocs. — Un oraş nou construit pentru minerii din Valea Jiului. 4. Intreprindere textilă din Arad cu o echipă de fotbal în categoria A. — Cîrlig mare folosit pentru prinderea peştilor — Semnul înmulţirii ! 5. Notă muzicală. — Şi alta sub ea. — Rîul ce udă oraşul Sighet. 6. Pe ici, pe colo. — Intre cal şi călăreţ. 7. „Victoria", o nouă aşezare pe harta patriei. — Monedă japoneză — Uscat. 8. Localitate în regiunea Bacău, unde s-a construit o mare uzină de fire şi fibre sintetice. — Rîu în U.R.S.S. (Siberia) 9. Pasăre răpitoare numită şi şoricar. — Acesta (pop.). — Crustaceu marin comestibil, asemănător cu racul. 10. Un fel de lădiţe de carton, lemn, metal etc. — Cui de potcoavă. 11. Cel mai mare port la Dunăre cu un mare şantier naval. — Renumit centru de ape minerale.

VERTICAL

1. Frumoasă staţiune climaterică lîngă pitoreştile chei ale Bicazului. 2. Felicitare. — Port dunărean lîngă care s-a ridicat de curînd, la Chişcani, un mare combinat de prelucrare a stufului. 3. Mare gospodărie colectivă lîngă Constanţa. — Salut roman. 4. Insulă în arhipelagul Orcade. — Important centru cultural al Moldovei, unde s-a construit în anii regimului democrat-popular, o mare fabrică de antibiotice. — Calciu. 5. Natriu. — Cafea... autohtonă. 6. Pană de despicat lemne. — Mare centru industrial cu numeroase întreprinderi de prelucrare a ţiţeiului şi de utilaj petrolifer. 7. Nou oraş pe harta ţării, construit pentru petroliştii de pe Valea Trotuşului. 8. Fructul murului. — Aliment, derivat al laptelui. — Noroi (Trans.). 9. Rîu în India — Alifie (Mold.) — Ion Hîncu. 10. Pitoresc defileu pe cursul Oltului. — Organizaţie comercială locală. 11. Staţiune balneo-climaterică pentru reumatism. — Oraşul în care s-a construit un mare laminor. 12. Atomi încărcaţi cu electricitate. — Renumită staţiune climaterică supranumită „Perla Carpaţilor". 13. Cai dobrogeni — Gospodărie agricolă colectivă milionară din regiunea Oradea.

REZOLVAREA PROBLEMEI DE ŞAH

publicată în nr. 41 din 13 octombrie a.c.

Alb : 1) Td7-b7
Negru : Ca5 X Tb7
Alb : 2) pd6 — d7 mat sau
Negru : Nb8 — c7 sau X d6
Alb : 2) Cb5 — a7 mat

Toamna în creaţiile copiilor

„Iat-o !... Sus în deal, la strungă,
Aşternînd pămîntului
Haina ei cu trenă lungă
De culoarea vîntului,

S-a ivit pe culme Toamna
Zîna melopeelor,
Spaima florilor şi Doamna
Curcubitaceelor..."

Toamna rapsodiilor lui Topîrceanu şi-a făcut din nou apariţia pe sub poalele codrilor, suflînd din palmele imaginare frunzele îngălbenite... Şi dacă petuniile subţirele şi fragede fug din calea ei, întrebîndu-se cu grijă „ce ne facem fetelor ?", podgoriile o întîmpină în schimb cu viţa doldora de chihlimbarul strugurilor, iar lanurile de porumb îi aşază dinainte coşurile încărcate cu ştiuleţi de aur. Căci toamna este în primul rînd anotimpul belşugului. Acest aspect şi-a găsit din plin oglindirea în multe din creaţiile micilor poeţi care ne-au trimis versuri inspirate de sosirea aşteptatului oaspete :

„Toamna apare,
Sus pe dealuri
Cu bogatele ei daruri :
Cu pere şi mere dulci,
Să tot iei şi să mănînci.
Cu gutui şi cu alune,
Să le guşti că-s tare bune.
Şi cu struguri grei în vii...
Toamnă, spune-mi, de-unde vii ?
Cu atîtea bogăţii ?"

Astfel este înfăţişată toamna în poezia pionierului Eugen Vancu de la Şcoala medie nr. 2 din Arad. Deşi stihurile sale au unele stîngăcii de versificaţie, de ritm, am redat-o în întregime pentru că autorul reuşeşte totuşi, în cîteva versuri, să ne prezinte toamna într-o imagine unitară, închegată. Poezia e simplă, dar are o compoziţie bună. Cele două versuri interogative de la sfîrşitul poeziei, închid parcă într-o ramă tabloul zugrăvit mai sus de autor.

O altă poezie sosită la redacţie în ultimul timp zugrăveşte, de asemenea, belşugul toamnei, vorbeşte de roadele bogate ale ogoarelor înfrăţite. E vorba de poezia „A venit toamna" a elevului Ion Colan din Băileşti, regiunea Craiova. Iată, de pildă, prima strofă :

„A venit toamna bogată
Cu cunună argintată
Şi cu struguri copţi în vii,
Lanuri de-aur în cîmpii"...

Cea de a doua strofă — şi ultima din poezie — este sărăcită complet de epitete şi alte figuri de stil, elemente artistice ce dau versurilor prospeţime şi căldură. Simpla enumerare : „prune, mere acrişoare, / nuci, gutui şi perişoare" / nu reuşesc să trezească cititorului vreo undă de emoţie.

Mai supărătoare e însă la unii şcolari neatenţia faţă de regulile ortografice. Versurile lor sînt asemănătoare grîului năpădit de neghină. Cui ar putea să-i placă, bunăoară, versuri (nu lipsite de vioiciune), semnate de Hortensia Găbtaru din regiunea Timişoara, dacă găseşti în ele asemenea inovaţii : **întru-na, scuzaţimă, neau ? !**

O notă personală aduce pionierul Eugen Nichita din Tg. Mureş în poezia sa intitulată : „De toamnă". Folosind procedeul antitezei, el pune faţă în faţă toamna din trecut cu aceea a zilelor noastre, pune în lumină faptul că şi acum cad frunzele codrului, dar el nu mai tresare de oftatul celor năpăstuiţi de biciul stăpînului

„Acum, se stinge doina
cea dulce de la stînă
Şi ciripitul vesel
din codrul desfrunzit,
Dar... nu mai plînge codrul,
cărarea şi fîntîna.
. . . .
Căci nu conduce ţara
Bogatu-nrobitor
Ci, drag, partidul nostru,
Poporul muncitor !".

Mulţi dintre copiii care şi-au aşternut gîndurile în creaţiile lor n-au uitat un lucru foarte important, şi anume, că toamna este şi anotimpul care-i aduce pe copii în pragul şcolilor, deschizîndu-le în faţă uşile unui nou an de învăţătură. Printre aceştia se află, de pildă, şi Viorica Anuţei de la Şcoala de 7 ani din Tg. Ocna, şi Ion Stepan din comuna Ruptura, regiunea Craiova, şi alţii. Asemenea poezii vorbesc cu recunoştinţă şi dragoste despre un altfel de belşug, despre belşugul cărţilor noi, abia ieşite de sub tipar, dăruite lor prin grija părintească a partidului.

Poştaşul ne-a adus tolba plină cu poezii de-ale copiilor. Ne-au trimis versuri în ultimul timp Paul Sîrbu din comuna Polosca, regiunea Bucureşti, Viorica Popa din satul Coasta, regiunea Cluj, Constanţa Manea, de la Şcoala de 7 ani nr. 142, Bucureşti, Dorin Scrobotă din Someşani, regiunea Cluj, Ilie Burcea din comuna Cornetu, regiunea Bucureşti, Maria Buciuşcan, din Cîmpulung-Muscel, Lucreţia Gheorghiu din comuna Brăieşti, regiunea Suceava şi Horia Gherman din comuna Somcuţa Mare, regiunea Baia Mare.

AL. PROFIRIU

EXPEDIAT... ACASĂ

Intrînd pe poarta școlii Vasile lăsă capul în jos și trecu încet, pe nesimțite, pe lîngă portar. Acesta îl privi mirat dar nu spuse nimic. Era pentru prima dată cînd îl vedea pe Vasile Stavrescu intrînd în școală după începerea orelor. Băiatul însă părea tare amărît. „Cine știe ce i s-o fi întîmplat de a venit atît de tîrziu", gîndi moș Pavel. Așa că, bătrînul își opri pe buze obișnuitele-i ironii cu care-i întîmpina pe cei întîrziați și lăsă băiatul în pace.

Vasile ajunse pe culoar. Coti și se trezi în fața ușii. Clasa a VI-a. Stătu cîteva clipe pe gînduri apoi lipi urechea de lemnul rece. „Aha, le-a dat o dictare. Ei, fie ce-o fi, intru, spun „bună ziua" și dacă mă întreabă de ce am întîrziat... Ce să spun ?" Vasile se frămîntă să găsească vreun motiv din care să poată ieși basma curată în fața colegilor săi, dar nu găsi nimic. „Fie ce-o fi, dar le voi spune adevărul : am căscat gura la un nou tip de motocicletă și am întîrziat. E pentru prima dată cînd întîrzii și eu. Pentru asta nu-mi va lua nimeni capul". Hotărîrea o dată luată, Vasile apăsă clanța ușii și păși pragul. În aceeași clipă se auzi o scîrțîitură care, lui Vasile, i se păru formidabilă. Treizeci de capete se înălțară spre el, treizeci de perechi de ochi întrebători, mustrători. De pe catedră, Pavel Tănăsescu, profesorul care nu permitea pentru nimic în lume ca cineva să intre în clasă după el, îl privi mirat.

— Treci la loc ! E pentru prima oară cînd întîrzii și te iert de data aceasta.

Această iertare îl tulbură pe Vasile mai mult decît orice mustrare. Se crezu dator cu o explicație...

— Știți, abia îngînă el, ținînd încă mîna pe clanța ușii deschise, mama mea e grav bolnavă... A trebuit să mă duc după doctor. Tata e în deplasare și eu... singur acasă... Vasile simți că roșise pînă în vîrful urechilor. „De ce am mințit, de ce ? Doar nu mai era nevoie să mă justific". Îi venea să intre în pămînt de rușine. Din bănci colegii îl priveau compătimitor. Dacă Vasile spune că din cauza asta a întîrziat, atunci nu mai e nici o îndoială. De fapt li se părea că ochii îi erau plini de lacrimi. Lui Vasile, într-adevăr, îi dăduseră lacrimi.

Profesorul se uită și el la cel ce continua să stea în prag, fără să aibă curajul să înainteze măcar un pas.

— Bine, du-te acasă. Voi vorbi eu cu tovarășul director și ți se vor motiva absențele de azi.

O dată ieșit în stradă, Vasile rămase cîteva clipe buimac. Ce să facă acum ? Iată-l expediat, acasă, unde în nici un caz nu putea merge. Își zise că cel mai bun lucru ar fi să se ducă din nou în clasă și să-i explice profesorului și colegilor că a mințit. I se păru însă că acum, să intre din nou în școală, îi era imposibil. Știa că portarul nu-l va mai ierta de data aceasta și că în fața clasei, a profesorului, îi va veni și mai greu să explice de ce a mințit. Cu atît mai mult cu cît nu îl rugase nimeni să facă acest lucru.

Se îndreptă spre biblioteca raională. Era hotărît să-și repete aici, în liniște, lecțiile pentru ziua aceea și să învețe pentru a doua zi.

Mergea îngîndurat, mînios pe sine pentru minciuna trîntită fără nici un rost și mai ales pentru urmările neplăcute. „Așa-mi trebuie dacă mă apuc să mint și dacă..."

— Unde mergi, Stavrescule ? Nici nu mai vezi oamenii !

Ridicînd capul, Vasile o văzu în fața lui pe Nina Georgescu, instructoarea lor de pionieri. Văzîndu-l atît de amărît instructoarea se îngrijoră și ea.

— Ce-ai, Vasile, de ce nu ești la școală ?

— ...E mama bolnavă, îngînă abia auzit Vasile. Am fost la școală... m-am învoit și acum mă duc acasă.

— Acasă ? Dar tu nu stai pe-aici ! Ai greșit și drumul.

— Nu, n-am greșit drumul, dar... mă duc la farmacie. Am o rețetă de la doctor pentru mama și trebuie s-o cumpăr.

— Hai împreună. Aici, imediat, este o farmacie. Merg și eu într-acolo.

Tot drumul Vasile merse tăcut răspunzînd monosilabic la întrebările instructoarei. Se gîndea cum e mai bine s-o scoată la capăt cu noua lui minciună. N-avea, bineînțeles, nici o rețetă la dînsul. Dar asta n-ar fi fost nimic. Putea să intre în farmacie și să ceară, de pildă, un piramidon, o aspirină, sau chiar un purgativ. N-avea însă la el nici măcar 50 de bani. Pe măsură ce se apropia de farmacie Vasile încetinea pașii. În fața farmaciei, el întinse instructoarei mîna și-și luă rămas bun. Îi era teamă să nu intre și ea, cu dînsul, înăuntru.

Cum instructoarea se uita încă înapoi, Vasile nu avu încotro și intră în farmacie. Ca un făcut, înăuntru nimeni. Farmacistul îl și întrebă ce dorește.

— Vă rog dacă aveți să-mi dați un... purgativ și un piramidon.

— Plătește la casă doi lei, uite bonul.

Vasile se uită desperat la bon apoi la cel ce i-l făcuse și din nou la bon. De unde să ia doi lei ? Se îndreptă încet spre casă și băgă mîna în buzunar, știind mai dinainte că nu va găsi în el decît un briceag nou nouț pe care dăduse, cu o zi înainte, 17 lei. Ar fi fost bucuros acum să-l vîndă cu o optime din preț, dacă ar fi avut cui.

Casiera întinse mîna. O întinse și Vasile, mașinal și dădu bonul.

— Doi lei.

Cîtva timp Vasile mai răscoli prin buzunar, apoi prin ghiozdan, apoi iar în buzunar. Îi venea să intre în pămînt de rușine.

— Ai pierdut banii ?! îl scoase din încurcătură casiera.

— Da ! Mi se pare că i-am pus în buzunar și e rupt. Or... fi căzut pe drum...

Binevoitor, farmacistul îi întinse doi lei.

— Ține, mi-i aduci mîine, cînd vii la școală.

Din nou, pentru a cîta oară ? Vasile roși tot. Luă mecanic banii, plăti și cu pachețelele în mînă o zbughi pe ușă, cu gîndul să le arunce în primul coș de gunoi pe care-l va întîlni în cale. Abia făcu însă cîțiva pași, cînd se izbi de cineva. Dădu să ocolească persoana de care se ciocnise dar aceasta îl prinsese de mînă și o ploaie de dojeni se abătu asupra capului său, ținut cu încăpățînare în pămînt.

— Nu ți-e rușine ! Alergi ca un besmetic pe stradă și dai peste oameni bătrîni. Așa te-nvață la școală ? Și mai ești și pionier !

— N-am vrut... Vă rog să mă scuzați. Mă gră... Îi rămase însă neterminată vorba, deoarece, imprudent, ridicînd privirile spre bătrînă, recunoscu, în ea cu spaimă, pe mătușa sa, Domnica.

— Vasile, tu ? Ce alergi la ora asta pe stradă ? Am fost pe la voi și maică-ta mi-a spus că ești la școală ! Apoi observă și doctoriile.

— Ce-s cu doctoriile astea ? Ești bolnav ? Și ești și palid ! Ce ai ?

— Da !... Am fost la școală și... chiar în prima oră mi s-a făcut rău. Profesorul m-a trimis la doctor și mi-a dat o rețetă pentru astea. Întinse palma transpirată pe care, umede, stăteau purgativul și piramidonul.

Mătușa Domnica privi mirată la Vasile. Medicamentele însă o convinseră.

— Hai la mine. Dacă te duci acasă o sperii pe maică-ta. Te fac sănătos și te trimit acasă. Ești puțin constipat.

Vasile holbă ochii ! Constipat ? Asta acum ! Și știa că dacă încape pe mîna mătușii, cum e ea grijulie, precis îl îmbolnăvește. Începu să protesteze, dar se opri la timp. Dacă se ducea acasă, doctorul era la doi pași și atunci, îi arăta mama lui boală. „Parcă tot mai bine-i la mătușă-mea". Totuși...

— Nu merg, mătușico ! Ce-o să spună mama ? M-am îmbolnăvit și nu m-am dus acasă ! O să se sperie mai rău !

— Ei, n-ai nevoie să-i spui tu că te-ai îmbolnăvit. Vin eu mîine pe la voi și-i spun mai așa, pe ocolite.

— Nu, nu, nici așa. Mai bine să nu-i spui nici mata. Am fost la școală și gata !

Mătușa se uită la el lung, îl văzu parcă mai palid și bombăni ceva despre minciună, că nu i-ar place asemenea lucruri. Pînă la urmă din cîte înțelese Vasile, parcă promisese că nu va spune nimic.

Ajuns acasă la mătușă, Vasile îndură cele mai cumplite chinuri. Purgativul, nu un piramidon ci două și-o aspirină, patru căni de ceai — dacă ceai se putea numi apa aceea clocotită, amară, acră, sălcie, în care fuseseră fierte cîteva zeci

de buruieni. Învelit pînă sub bărbie, transpirat tot, Vasile gemea încetișor. Perna electrică îi încinsese capul. Sticlele cu apă fierbinte, picioarele. Un prosop cu muștar încălzit îi acoperea gîtul, iar altul umezit îi răcorea burta. Așa împachetat încă nu fusese el în viața lui. Și mătușă-sa se mai învîrtea în jurul patului să vadă ce i-ar mai putea face.

Cînd scăpă de toate acestea mulțumi mătușii cum putu el mai frumos pentru tratamentul care, după declarațiile lui, putea învia și un mort și plecă acasă. Era și timpul. La ora aceea trebuia să plece de la școală.

Ajuns acasă Vasile trebui să povestească mamei sale, ca în fiecare zi, cum a fost la școală, dacă a fost ascultat, cum a răspuns, dacă i s-a dat vreo notă. De obicei, vesel, povestitor bun, astăzi Vasile relată trist și sec cum au decurs „orele" de școală.

Într-un tîrziu mama sa își aduse aminte că n-are pîine și-l trimise să cumpere. Vasile plecă și jos, așteptînd liftul, o întîlni pe mătușă-sa, Domnica. Venea la ei. De frică ca nu cumva ea să povestească totuși despre „boala" lui, fără să stea mult pe gînduri, Vasile minți iar.

— Mutușico, nu mai urca sus, mama nu-i acasă ! Mi-a spus o vecină c-a plecat în oraș.

— Și cum, tu stai afară ? Hai înapoi la mine.

„Na, alta acum, gîndi Vasile, să mă doctoricească din nou".

— Nu pot. Mă duc la un coleg să iau lecțiile pentru mîine.

Mătușa Domnica îi spuse lui Vasile că se duce la unchiul Simion din blocul de alături și mai pe seară va trece și pe la ei. Dar Vasile știa că mama lui luase pentru seara bilete la film așa că era liniștit.

Mîncă îngîndurat. Trebuia să născocească o nouă minciună pentru a se putea duce la vreun coleg de al său după lecții. Apoi trebuia să mai tragă o fugă și la farmacie să ducă banii și nu era de loc aproape.

După masă, mama sa se pregăti de plecare. Asta îi conveni de minune lui Vasile pentru că se putea ca mătușa să vină mai devreme. Simți însă un fior rece cînd ea îi spuse că se duce la unchiul Simion.

— Nu-i acasă, minți din nou, cu curaj. Cînd am fost după pîine l-am văzut plecînd în oraș.

— În oraș ? Mama îl privi încremenită. De două zile nu se poate da jos din pat !

— Nu știu, poate nu era unchiul... îngînă el abia auzit. Tocmai atunci se auzi soneria. În casă pătrunse, gălăgioasă, mătușa Domnica.

— Bine că ai venit acasă. Băiatul tău bolnav și tu te plimbi !

— Eu, cum mă plimb ? Am stat tot timpul acasă !

— Da' mie mi-a spus Vasile că ești plecată. Și el, mititelu, a stat pe-afară. Și încă bolnav !

Vasile plecă capul în jos.

— Nu, mămico, n-am fost bolnav. Am... Începu să plîngă și, printre sughițuri, spuse pentru prima dată în ziua aceea, că a mințit. Îi venea greu acum lui Vasile să spună toate prin cîte a trecut, dar o dată începută „spovedania" trebuia dusă pînă la capăt. Continuă, tot printre sughițuri, dar mai liniștit, să povestească toată tărășenia.

Mătușa sa ba rîdea de să se prăpădească ba se mira, ba îl punea să mai repete cîte ceva.

— Și cum, purgativul l-ai luat așa, ca să fie... ? Și n-aveai nimic ?

— Nu, n-aveam nimic, dar mi-era rușine.

Mama îl privi mirată.

— Va să zică, ai mințit !? Ai început cu una mică și te-ai impotmolit. Ei, frățioare, acum n-ai ce face, va trebui ca mîine să dai socoteală în fața detașamentului de pionieri cum te-ai purtat. Noi mai stăm de vorbă diseară, cînd vine și taică-tău.

— Te rog, mămico, nu-i spune tatei.

— Să nu-i spun ? Cum vine asta ? Să mint ?!

— Nu, nu asta am vrut să zic, mămico ! Cum să nu-i spunem ? De spus îi spunem, dar lasă-mă pe mine. Vreau să-i povestesc eu. N-o să-mi fie ușor, dar, vezi mata... Mi-a spus o dată, de mult, că dacă mi se va întîmpla ceva... neplăcut, să-i povestesc eu, nu să audă de la alții.

Mama sa zîmbi mulțumită.

Își dădea seama că oricum faptele lui Vasile nu au fost decît o întîmplare, întîmplare cu adevărat neplăcută, dar din care el a învățat ce înseamnă să minți.

ȘTEFAN SÎRBU

Prietenia romîno-sovietică în filatelie

„Luna prieteniei romîno-sovietice" a fost pentru întîia dată comemorată în filatelia romînă în 1949, printr-o marcă de 20 lei și o vignetă cu efigia lui Marx și Lenin. În anul 1952 a apărut o marcă de 55 bani avînd reprodusă în prim plan celebra statuie „Muncitorul și Colhoznica", opera sculptoriței sovietice Vera Muhina, avînd ca fundal clădirea universității „Lomonosov" din Moscova și obiective industriale, cu legenda „Trăiască prietenia romîno-sovietică".

În 1953 s-a emis o serie de două valori, dintre care cea de 1,55 lei avînd vederi din U.R.S.S., cu legenda „Luna prieteniei romîno-sovietice 7 oct. — 7 nov. 1953".

În 1954, de asemenea, s-au emis alte două valori, cea de 65 bani reprezentînd o tînără romîncă îmbrățișînd o sovietică și avînd legenda „Prietenie pe veci — luna prieteniei romîno-sovietice 1954".

Pentru congresele A.R.L.U.S s-au emis mărci poștale speciale, începînd de la primul congres, ținut în 1945, apoi pentru cele din 1946, 1947. (supratipar cu inițialele asociației pe marca uzuală de 5 lei emisă în același an) 1948 (o marcă pentru poșta aeriană de 20 de lei cu vignete înfățișînd clădiri din Moscova și București.

În 1947 s-a mai emis și o serie de 8 valori în cinstea „Institutului de Studii Romîno-Sovietice", cu portretele lui Lomonosov, Pușkin, Ceaikovski, Repin, M. Eminescu, N. Grigorescu, V. Babeș etc.

După cum se vede, poșta romînă a ilustrat prin emisiunile sale speciale unele manifestări ale prieteniei romîno-sovietice.

CONCURSUL ISTEȚILOR

Copiii care urmăresc revista „Cravata roșie" își amintesc că la sfîrșitul anului școlar trecut s-a încheiat „Concursul Isteților" organizat de revistă. Sute de copii, din toate colțurile țării, au participat atunci la acest concurs, au răspuns la nenumărate probleme de istorie, geografie, literatură romînă.

Pentru munca depusă, mulți dintre ei au fost premiați cu tot felul de obiecte : stilouri, aparate foto, cărți... Iar 10 dintre concurenți, fete și băieți, care au întrunit numărul cel mai mare de puncte, au fost declarați premianții întîi — drept care au făcut o excursie de 7 zile în Delta Dunării. 7 zile copiii au cutreierat cu vaporul apele Dunării, au trecut prin cele două brațe — Sulina și Sf. Gheorghe. Au mîncat pe vas, au dormit acolo, au organizat pe puntea vaporului tot felul de jocuri pionierești.

Pe vas, toată lumea — pentru că mai erau și alți excursioniști — i-au îndrăgit și i-au poreclit „Isteții".

„Isteții" nu vor uita niciodată această minunată excursie oferită de „Cravata roșie". Iar pe voi, dragi prieteni, vă poftim să participați la viitoarele concursuri organizate de revista

CRAVATA ROȘIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin",
Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.